

นิสิตสาวใส หัวใจสาวเลิฟ

PANMi เขียน
PANMi และ LAYLILALY ภาพ

นิสิตสาวใส
หัวใจสาวเลิรฟ์

เรื่อง PANMi

ภาพ PANMi และ LAYLILALY

นิสิตสาวใส หัวใจสาวเสิร์ฟ

วรรณกรรมเยาวชน แนวประสบการณ์ชีวิต
สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นิสิตสาวใส หัวใจสาวเสิร์ฟ

เรื่อง : PANMI

ภาพ : PANMI และ LAYLILALY

บรรณาธิการ : อัจฉรา ประดิษฐ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๖๗

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ : ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ. อนุสรฯ ดีไหว้

อ. ดร. พิชญานิลรุ่งรัตนานา

คำนำ

นิสิตสาวใส หัวใจสาวเลิฟ เป็นบันทึกประสบการณ์ชีวิตช่วงหนึ่งของผู้เขียน ระหว่างศึกษาระดับปริญญาตรีอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การเป็นเด็กต่างจังหวัดที่ต้องย้ายเข้ามาเรียนและอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ มีอะไรหลายอย่างให้ปรับตัว ก่อนจะมาเรียนที่กรุงเทพฯ ผู้เขียนกลัวการใช้ชีวิตในเมืองใหญ่มาก เพราะตั้งแต่เด็กจนโต ใช้ชีวิตในต่างจังหวัดอย่างเรียบง่าย ถนนหนทางไม่ซับซ้อน ที่สำคัญคือค่าครองชีพในการใช้ชีวิตเป็นมิตรกว่าอย่างเทียบไม่ได้

เมื่อเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ผู้เขียนได้ปรับตัวกับการเดินทางในเมืองใหญ่ ได้ทำงานหาค่าใช้จ่ายเอง ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตด้วยตัวเองตามลำพัง ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การเข้ามาเรียนหนังสือและได้อยู่ในกรุงเทพฯ ทำให้ผู้เขียนมีความกล้ามากขึ้น มั่นใจในตัวเองมากขึ้น และได้รับประสบการณ์ใหม่ในชีวิตมากมาย ได้พบเจอกับมิตรภาพที่งดงาม ได้เรียนรู้ความผิดพลาดและเติบโตขึ้นอย่างแทบจำตัวเองไม่ได้

วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *นิสิตสาวใส หัวใจสาวเลิฟ* เกิดมาจากความคิดของผู้เขียน ที่อยากเปิดเผยชีวิตของนิสิตสาวคนหนึ่ง ผู้พยายามเป็นทั้งนิสิตและสาวเลิฟในเวลาเดียวกันให้ตลอดรอดฝั่ง เพื่อหวังว่าอาจช่วยให้ประสบการณ์ของตัวเองเป็นแนวทางแก่นักเรียนต่างจังหวัดที่วางแผนจะเข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานครเช่นกัน ขอให้กำลังใจว่า หากเราไม่ย่อท้อไม่มีสิ่งใดที่เราทำไม่สำเร็จ

นิสิตสาวใส หัวใจสาวเลิฟ เป็นบันทึกประสบการณ์ชีวิตช่วงหนึ่งของผู้เขียน ระหว่างศึกษาระดับปริญญาตรีอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การเป็นเด็กต่างจังหวัดที่ต้องย้ายเข้ามาเรียนและอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ มีอะไรหลายอย่างให้ปรับตัว ก่อนจะมาเรียนที่กรุงเทพฯ ผู้เขียนกลัวการใช้ชีวิตในเมืองใหญ่มาก เพราะ

ตั้งแต่เด็กจนโต ใช้ชีวิตในต่างจังหวัดอย่างเรียบง่าย ถนนหนทางไม่ซับซ้อน ที่สำคัญคือ ค่าครองชีพในการใช้ชีวิตเป็นมิตรกว่าอย่างเทียบไม่ได้

เมื่อเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ผู้เขียนได้ปรับตัวกับการเดินทางในเมืองใหญ่ ได้ทำงานหาค่าใช้จ่ายเอง ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตด้วยตัวเองตามลำพัง ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การเข้ามาเรียนหนังสือและได้อยู่ในกรุงเทพฯ ทำให้ผู้เขียนมีความกล้ามากขึ้น มั่นใจในตัวเองมากขึ้น และได้รับประสบการณ์ใหม่ในชีวิตมากมาย ได้พบเจอกับมิตรภาพที่งดงาม ได้เรียนรู้ความผิดพลาดและเติบโตขึ้นอย่างแทบจำตัวเองไม่ได้

วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง นิลิตสาวใส หัวใจสาวเสิร์ฟ เกิดมาจากความคิดของผู้เขียน ที่อยากเปิดเผยชีวิตของนิลิตสาวคนหนึ่ง ผู้พยายามเป็นทั้งนิลิตและสาวเสิร์ฟในเวลาเดียวกันให้ตลอดรอดฝั่ง เพื่อหวังว่าอาจช่วยให้ประสบการณ์ของตัวเองเป็นแนวทางแก่นักเรียนต่างจังหวัดที่วางแผนจะเข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานครเช่นกัน ขอให้กำลังใจว่า หากเราไม่ย่อท้อไม่มีสิ่งใดที่เราทำไม่สำเร็จ

สารบัญ

	หน้า
	คำนำ
1	ชีวิตสาวเสิร์ฟ
2	นิสิตสาววัยใส
3	สายสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน
4	เรื่องเล่าให้ฟังเพลิน
5	เรื่องจริงให้เพลินฟัง

แต่

วัยเยาว์ มิตรภาพ และการเติบโต

บนเส้นทางที่ฉันเลือกเดิน

1

ชีวิตสาวเสิร์ฟ

วันหยุดที่ได้มาเพราะอาจารย์ดสอน ฉันเลือกใช้มันด้วยการกลับบ้านที่จังหวัดอำนาจเจริญเพื่อไปหาหมอฟัน ฉันจัดฟันกับคลินิกทำฟันที่จังหวัดบ้านเกิด ปกติฉันต้องมาพบหมอฟันทุกเดือน เดือนละครั้ง แต่การกลับบ้านครั้งนี้เป็นการกลับไปพบหมอฟันในรอบสามเดือน

ในตอนแรกการจัดฟันกับคลินิกทำฟันแถวบ้านถือเป็นตัวเลือกที่ดีมาก เพราะค่าใช้จ่ายไม่แพงและใกล้บ้าน แต่ฉันพบปัญหาเมื่อเข้าไปเรียนมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ ถ้าเพียงแค่ว่าระยะเวลาเรียน ฉันคงไม่มีปัญหาเรื่องหาเวลากลับไปพบหมอฟัน แต่เพราะฉันทำงานพิเศษ

ที่ร้านอาหารประเภทที่เสิร์ฟเด็ก ซีฟู้ด และสลัดสไตล์ตะวันตกด้วยนะสิ ทำให้วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ต่าง ๆ ไม่ใช่วันหยุดของฉันอีกต่อไป

การขอลาหยุดจากที่ทำงานช่างแสนยากเย็น เพราะฉันต้องทำงานอย่างน้อย 3 วัน ใน 1 สัปดาห์ ฉันจึงลาหยุดในวันที่มีเรียน และทำงานในวันที่ไม่มีเรียนแทน เป็นอย่างนี้ตารางชีวิตของฉันจึงแน่นทั้งสัปดาห์ ไม่สามารถกลับบ้านไปพบหมอมันตามนัดได้อย่างเคย ไม่รู้ว่ครั้งนี่หมอมันจะว่าจะไรฉันหรือเปล่า ที่หายหน้าหายตาไปนานอย่างไม่มีเหตุผล

“คุณสูจิตตราคะ” เจ้าหน้าที่คลินิกหมอมันเรียกชื่อฉัน เมื่อถึงคิวเข้าไปพบหมอ

“สวัสดีค่ะ” ฉันสวัสดีทักทายหมอมันและผู้ช่วยทันตแพทย์เมื่อเปิดประตูเข้าไป

ฉันถอดรองเท้า ขึ้นนั่งบนเก้าอี้ทำฟัน เมื่อผู้ช่วยปรับพนักพิงหลังให้เอนในองศาที่เหมาะสม ก็ถึงเวลาที่ฉันต้องอ้าปากให้หมอดูแลเรื่องการจัดฟัน การเปลี่ยนยางจัดฟันเป็นไปอย่างรวดเร็ว ในความเงียบมีเพียงเสียงหมอมันพูดเบา ๆ ขอเครื่องมือจากผู้ช่วยเป็นระยะๆ เมื่อเสร็จสิ้นการจัดฟัน ตอนที่ฉันลุกขึ้นบ้วนปาก หมอมันก็เริ่มบทสนทนา

“ทำไมหายไปนานเลย ติดเรียนหรือ”

“ใช่ค่ะ หมอ หนูเรียนอยู่กรุงเทพฯ เลยไม่ค่อยว่างกลับมา”

“ย้ายคลินิกหาหมอพื้นใหม่ เดี่ยวหมอบอกทำเอกสารให้”

ทันทีที่ได้ยินอย่างนั้น ฉันรีบปฏิเสธแกมขอร้องเป็นพัลวัน

“ไม่ย้ายได้ไหมคะ คลินิกที่กรุงเทพฯ แพงมากเลย เดี่ยวหนูจะพยายามกลับมาบ่อย ๆ ”

ก่อนหน้านี้ฉันเคยลองเข้าไปสอบถามราคาการจัดฟันที่คลินิกทำฟันในกรุงเทพฯ มา 3 แห่ง จึงพอจะรู้ว่าค่าใช้จ่ายแพงกว่าคลินิกแห่งนี้มากโข แถมยังต้องเริ่มขั้นตอนการจัดฟันใหม่ทั้งหมด ฉันไตร่ตรองมานานแล้วว่าการย้ายคลินิกจัดฟันไม่ใช่ตัวเลือกที่เหมาะสมสำหรับฉัน

“ฉันอย่าหายไปนานเกินสามเดือนนะ”

“ได้ค่ะ ขอขอบคุณค่ะ สวัสดีค่ะหมอ”

ตกลงกับหมอได้ ฉันก็รีบออกจากห้องทำฟันทันที

“คุณสุจิตตรา ชำระเงินด้านนี้ได้เลยค่ะ”

“ระหว่างวันที่ 25 ถึงวันที่ 1 สะดวกนัดวันไหนดีค่ะ” พี่พนักงานต้อนรับที่เคาน์เตอร์ถามวันนัดรอบถัดไปในเดือนหน้า

“วันที่ 28 แล้วกันค่ะ” ฉันตอบไปอย่างนั้นเอง เพราะรู้อยู่แล้วว่ามาตามนัดไม่ได้แน่

“พยายามอย่าหายไปเกินสามเดือนนะคะ เพราะถ้าไม่มาหาหมอนานถึงสี่เดือน แล้วมีเครื่องมือจัดฟันหลุดจะมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม วันนี้หนึ่งพันบาทค่ะ”

“ตกลงค่ะ โอนเงินให้แล้วนะคะ”

หลังจากเสร็จธุระที่ร้านหมอฟัน ฉันก็กลับไปบ้าน ฉันเพิ่งเดินทางมาถึงอำนาจเจริญเมื่อเช้าตรู่นี้เอง พอสายก็ไปคลินิกหมอฟันเลย ในที่สุดฉันก็จะได้พักผ่อนเสียที

ฉันจัดการปูที่นอน หาหมอนหาผ้าห่มเตรียมพร้อมนอนยาวไปจนถึงเย็น หากไม่รีบพักตอนนี้ฉันคงเสียชีวิตเพราะฉันต้องเดินทางกลับกรุงเทพฯ ในคืนนี้เลย

ทุกครั้งที่ฉันกลับบ้านมาทำฟัน ส่วนใหญ่จะเป็นการกลับแบบมีเวลาระงับชื้นซิดมาก คือมาถึงเช้าตรู่พอตอนเย็นก็กลับ ฉันจึงไม่ได้พบหรือนัดหมายใครที่อำนาจเจริญทั้งนั้น เพราะมีเวลาจำกัดและฉันเหนื่อยเกินกว่าจะอยากพบเจอใคร คนเดียวที่ฉันได้พบหน้าก็คือลุงของฉันที่ทำงานอยู่อำนาจเจริญ แต่ลุงทำงานทั้งวัน กว่าจะถึงเวลาที่ลุงเลิกงาน ก็จะเป็นเวลาที่ฉันต้องเตรียมตัวเดินทางกลับกรุงเทพฯ ลุงหลานอย่างเราจึงไม่ได้ใช้เวลาร่วมกันเลยแม้แต่บ่อย

19:30 น.

ลู่ไปส่งฉันที่สถานีรถบัสขนส่งผู้โดยสาร ระหว่างทางฉันแฉะกิน
ก๋วยเตี๋ยวร้านประจำ รสชาติยังอร่อยเหมือนเดิม ที่เพิ่มเติมคือขึ้นราคาเพิ่ม
อีกห้าบาท ซึ่งฉันเห็นว่าสมควรแล้ว เพราะร้านนี้ให้ปริมาณเยอะมาก

หลังบอกลาแล้ว ฉันเดินเข้าไปเช็กตัวกับเจ้าหน้าที่ แล้วนั่งรอ
ให้ถึงเวลาขึ้นรถบัสตอนสองทุ่ม

ระหว่างการเดินทาง ถ้าไม่นับความรู้สึกปวดบั้นท้ายเกินจะ
บรรยาย การได้สวมหูฟังแล้วเปิดเพลงในโทรศัพท์มือถือ นั่งไปบนรถที่
กำลังแล่นไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ ทำให้รู้สึกดีอยู่บ้าง แต่ถึงอย่างนั้น ช่วงเวลา
กว่าแปดชั่วโมงบนรถบัสโดยสารปรับอากาศ ในที่นั่งแคบ ๆ และความเย็น
จากแอร์อุณหภูมิต่ำจัด ก็ทำให้ฉันเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวและล้าเหลือเกิน

กลับถึงกรุงเทพฯ ตอนเช้ามีด ไม่ทันได้พักเหนื่อยให้หน้าใจ ฉันก็
ต้องไปทำงานช่วงบ่ายต่อทันที แต่ฉันชินแล้ว บางครั้งเราไม่ได้มีตัวเลือก
มากมายในชีวิตนี่นา

“สวัสดิ์ค๊ะ ผู้โดยสารทุกท่าน ขณะนี้เราได้นำทุกท่านมาถึง
กรุงเทพมหานครโดยสวัสดิภาพแล้วนะคะ...”

ฉันขี้ตา ตื่นอย่างจ้วเจียเมื่อได้ยินเสียงพนักงาน มองดูนาฬิกา
ข้อมือบอกเวลา 04:22 น.

ในที่สุดก็ถึงสักที

ฉันคิดในใจ การต้องนั่งรถบัสนาน ๆ ช่างเป็นทุกข์เสียจริง
ถ้าเลือกได้ก็อยากนั่งเครื่องบินให้สบายอยู่หรือ แต่ค่าเครื่องบินหนึ่งเที่ยว
จ่ายค่ารถบัสนี้ไปกลับอำนาจเจริญยังเหลือเงินทอนเลยนี่นา ให้ตายฉันก็
กดโอนเงินจ่ายค่าตัวเครื่องบินไม่ลง ยอมทนลำบากต่อไปนะเรา

รถบัสนี้เคลื่อนเข้าจุดจอดรถที่สถานีเดินรถนครชัยแอร์ ฉันลง
จากรถแล้วรีบไปต่อแถวรอขึ้นรถรับส่งฟรีเพื่อไปสถานีรถไฟฟ้า ก่อนจะมี
คนต่อคิวเยอะจนต้องรอขึ้นรถรอบถัดไป แต่ฉันก็ยืนรอเกินกว่าครึ่งชั่วโมง
ทีเดียว เพราะรถจะออกตามเวลาเท่านั้น

04:55 น. ฉันดูนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง ใกล้ถึงเวลาที่รถบริการ
รับส่งเที่ยวแรกจะออก คนขับเลื่อนรถมาจอดตรงจุดจอดรอ แน่หนอนว่า
ฉันเป็นคนแรก ๆ ที่ได้ขึ้นรถ นี้ละ! รสชาติของชัยชนะ! ไม่ต้องรอรถเที่ยว
ต่อไปและไม่ต้องยืนบนรถด้วย ฉันได้นั่งแม้จะยังปวดบั้นท้ายก็ตาม

ไม่เกินสิบนาที รถก็แล่นไปจอดหน้าสถานีรถไฟฟ้า ฉันไม่อาจ
เลือกขึ้นไปนั่งตบยุงรอเวลาให้รถไฟฟ้าเปิดบริการตอนหกโมงเช้า เพราะ

ถึงแม้จะเป็นตอนเช้ามืดแต่ก็มีรถเมล์ให้บริการแล้ว การกลับห้องพัก
ด้วยรถเมล์ดูมีขนาดคกว่าการรอรถไฟฟ้ามาก แถมยังประหยัดกว่าด้วย

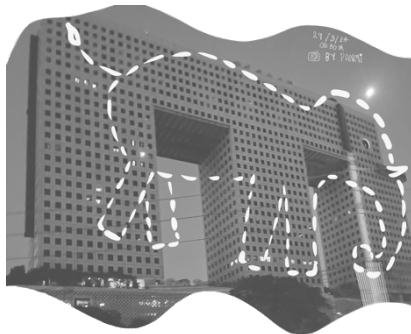
ฉันชะเง้อคอมองดูรถเมล์ที่แล่นผ่านไปมา เพิ่งมองหาสายที่
ต้องขึ้น เมื่อไหร่จะมานะ

อ๊ะ นั่นไง มาแล้ว

ฉันรีบโบกรถเมล์สายธรรมดาค้นนั่นทันที

ขึ้นรถแล้วฉันรีบจัดการรวบผมเป็นหางมั่ว ไม่ให้ลมพัดพันกัน
จนยุ่ง แล้วเหม่อมองนอกหน้าต่าง ชมดูบรรยากาศยามเช้ามืดของ
กรุงเทพมหานคร

นั่นตึกข้างนี้เน่า ตึกข้างนั้รักจริง ๆ

เมื่อรถเมล์จอดป้ายที่ฉันกดกริ่งขอลง ก็ถึงเวลาที่สถานีรถไฟฟ้า
ใต้ดินเปิดให้บริการพอดี ฉันเดินลงบันไดเลื่อนเพื่อเดินลอดสถานีรถไฟฟ้า
ใต้ดินศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยออกไปยังอีกฝั่งของถนน จะได้
ไม่ต้องเดินขึ้นสะพานลอยให้เมื่อยแต่เช้า

ในที่สุดก็ถึงห้องพัก แต่ฉันยังพักไม่ได้ ต้องรีบของในกระเป๋า
ออกมาจัดให้เข้าที่ แล้วอาบน้ำชำระร่างกายก่อน ถึงจะได้นอนพักอย่าง
สบายเนื้อสบายตัว

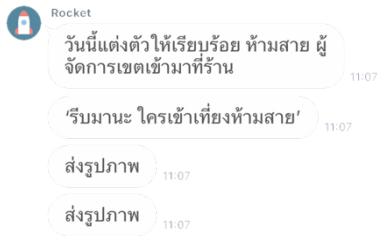
ตริงงง ตริงงง

เสียงนาฬิกาปลุกดัง เป็นสัญญาณว่าฉันต้องตื่นเพื่อเตรียมตัว
ไปทำงานช่วงบ่ายได้แล้ว จะได้ไม่เข้างานสาย

ฉันกดสั่งอาหารผ่านแอปพลิเคชัน จากนั้นหยิบชุดทำงานใน
ตู้เสื้อผ้าออกมารีดให้เรียบร้อย

ระหว่างที่รออาหารมาส่ง ฉันเปิดโทรศัพท์มือถือเช็คข้อความใน
กลุ่มไลน์ของที่ทำงาน เพื่อทราบสถานการณ์ในวันนี้ ขอบอกเลยว่าไม่มี
สักวันที่ไลน์กลุ่มจะไม่วุ่นวาย หากวันไหนไลน์กลุ่มเงียบนั้นต่างหากที่
ผิดปกติ

นั่นไงล่ะ

ผู้จัดการเขตมาทำไม วันนี้มีอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า

ตั้ง

'วางไว้ให้แล้วนะครับ' ข้อความจากคนขับ

อาหารที่สั่งไว้มาพอดี

ฉันถือกุญแจคีย์ ๗ เปิดประตูห้องให้เบากริบ เพราะกลัว

จะเสียงดังจนปลุกเพื่อนที่กำลังหลับอยู่

เอ๊ยด บัง!

แต่ลืมกังวลตอนปิดประตูแฮะ

อีก 15 นาทีที่จะถึงเวลาเช้างาน ฉันรีบเร่งฝีเท้าเพื่อไปให้ถึงก่อนเวลา 10 นาที โชคดีที่หอบพักของฉันอยู่ใกล้ที่ทำงานทำให้ไม่ต้องเผื่อเวลาเดินทางมากนัก

“หวัดดีจ๋า” ฉันทักทายเพื่อนร่วมงานระหว่างเดินเอาของเข้าไปเก็บในลิ้นชักเกอร์หลังร้าน

สภาพร้านวันนี้ ‘ละเอะใจใช้ได้’ เลยทีเดียว ที่ผู้จัดการเขตถึงกับต้องมาช่วยห่ออาหารเดลิเวอรี่ด้วย ช่วยไม่ได้ก็ตอนนี้นั้ร้านเรามีพนักงานไม่พอนี้

“คุณแม่ ขอรูดนิ้วหน่อยค่ะ” ฉันเรียก “คุณแม่” หรือผู้จัดการที่เป็นเสมือน “แม่” ของทุกคนในร้านมาสแกนนิ้วบันทึกเวลาเช้างานให้ฉันก่อนจะเริ่มทำงานทุกครั้งพนักงานจะต้องสแกนนิ้วมือ หากไม่สแกนนิ้วมือจะไม่มีรหัสพนักงานเพื่อรับออเดอร์ลูกค้า หรือไปใช้เครื่องคิดเงินได้ และการสแกนนิ้วก็เป็นการบันทึกชั่วโมงการทำงานของเราอีกด้วย หากวันไหนทำงานแล้วลืมสแกนนิ้วมือ ความวุ่นวายก็จะตกไปอยู่กับผู้จัดการผู้ทำหน้าที่ปิดร้านทันทีเพราะจะต้องแก้ไขชั่วโมงการทำงานของพนักงานที่ไม่ได้สแกนนิ้วมือในระบบบันทึกชั่วโมงการทำงานจากเครื่องคอมพิวเตอร์ของร้านให้เสร็จก่อนเที่ยงคืนด้วยตัวเอง

“คะ มาแล้วคะ เรียนเชิญนะคะ” คุณแม่ทักฉันอย่างล้อเสียน

ที่ร้านของเรามีผู้จัดการทั้งหมด 3 คน คือ ผู้จัดการใหญ่ ผู้จัดการชาย และคุณแม่ คุณแม่เป็นผู้จัดการที่ฉันสนิทสนมด้วยที่สุด เพราะคุณแม่ควบคุมดูแลแผนกของฉันเป็นหลัก

“ฉันมาถึงก็เจออะไรไม่รู้ เลอะเทอะไปหมด” คุณแม่บ่นให้ฟัง

“ฮ่า ๆ ตอนเที่ยงไงคะ ลูกค้าเยอะ” ฉันตอบแล้วเดินเข้าไป ส่วนครัวดูปริมาณแก้ว ถ้วย จาน และของสารพัดที่ฉันต้องล้างให้หมด

ตอนบ่ายเป็นช่วงที่ลูกค้าบางตา เพราะลูกค้ากลุ่มใหญ่ของร้านเป็นพนักงานออฟฟิศที่จะลงมากินข้าวพร้อมกันตอนพักเที่ยง ส่วนลูกค้ากลุ่มครอบครัวจะมากินข้าวตอนเย็น ตอนบ่ายจึงเป็นช่วงเวลาที่พนักงานต้องเก็บล้างภาชนะข้าวของ เตรียมไว้สำหรับรับลูกค้ารอบเย็น

อีกสามชั่วโมงหลังจากนี้จะมีพนักงานทยอยมาทำงานเพิ่ม พนักงานในร้านแทบทั้งหมดเป็นนักศึกษาที่มาทำงานพิเศษ ดังนั้นในช่วงกลางวันร้านเราจะขาดพนักงาน แต่จะมีพนักงานเยอะในช่วงเย็น

งานหนักจึงตกแก่พนักงานเปิดร้านและผู้จัดการ เพราะเมื่อมีพนักงานไม่พอ ผู้จัดการจะต้องเข้ามาช่วยงานในครัว อย่างเช่นตอนนี้ ผู้จัดการคอยดูแลลูกค้าในร้าน ฉันเข้ามาเก็บล้างข้าวของในครัว แต่ตอนลูกค้าจะจ่ายเงิน ไม่ว่าจะพนักงานอย่างไรฉันจะทำอะไรอยู่ ก็ต้องวิ่งไปคิดเงินที่เครื่องเก็บเงินให้ลูกค้า เพราะตามกฎหมายของร้านผู้จัดการไม่สามารถทำหน้าที่แคชเชียร์ได้ ฉันคิดว่าคงเป็นมาตรการป้องกันการทุจริตกระมัง

ในการล้างจาน ฉันเริ่มจากล้างแก้วก่อน เพราะเป็นงานที่ไม่หนัก แค่ล้างน้ำรอบหนึ่งแล้วนำแก้วใส่เข้าเครื่องล้างจาน แล้วรอเก็บออกมาเรียง ทำซ้ำไปจนล้างแก้วที่สกปรกจนหมด ก็ถือว่าเสร็จ จากนั้นฉันจะสวมผ้ากันเปื้อนกันน้ำสีดำ ที่คนในร้านเราเรียกว่า 'เดรสดำซาแนล' ถ้าเราไม่สวมก่อนไปล้างจาน ตัวจะเปียกเหมือนไปอาบน้ำมาเลยละ

ฉันมองจานสามถ้วยซ้อนที่กองพะเนินสุ่ม ๆ กันจนชวนให้ท้อแล้วค่อย ๆ แยกกลุ่มพวกมันเพื่อ 'จัดระเบียบ' จะได้ล้างง่าย แล้วเริ่มลงมือล้างจาน

ดี๊ด ดี๊ด เสียงกระดาษเครื่องพิมพ์บอกออร์เดอร์ลั่งน้ำดังขึ้น

ยังไม่ทันไร ก็มีออเดอร์น้ำแล้ว

ฉันกำลังจะวางมือจากกองจานตรงหน้า ผู้จัดการก็เดินเข้าครัวมาทำเครื่องดื่มเอง

ฉันก็วางใจได้ ฉันขอจัดการ 'กองเวรกรรม' ตรงหน้าก่อนแล้วกัน

เวลาผ่านไปกว่าสองชั่วโมง ในที่สุดการล้างจานกองยักษ์ก็จบสิ้น ฉันปิดเครื่องล้างจานแล้วเปิดใหม่ เพื่อเป็นการเปลี่ยนน้ำ แล้วออกไปดูแลพื้นที่ร้านข้างนอกครัว

พอฉันออกไปก็ถือว่าผลัดกับผู้จัดการในการดูแลแขก ผู้จัดการจึงไปทำงานของตัวเองที่คอมพิวเตอร์หลังร้านทันที ฉันมองดูลูกค้าซึ่งมีอยู่

แค่สามโต๊ะ ว่าแต่ละโต๊ะต้องดูแลอะไรเป็นพิเศษไหม เช่น เต็มน้ำดื่ม เก็บจานเปื้อน และต้องสังเกตด้วยว่าลูกค้าต้องการสั่งอะไรเพิ่มเติมหรือไม่

หลังจากประเมินแล้วว่าลูกค้ากินอาหารอย่างเป็นปกติสุขดี ฉันจึงหันไปทำงานอื่นของตัวเอง เริ่มจากเติมถุง ภาชนะ อุปกรณ์ที่ต้องใช้ เวลาลูกค้าสั่งอาหารแบบเดลิเวอรี่ จัดเตรียมช้อนส้อมให้มีเต็มไว้พร้อมหยิบ เป็นบุญกุศลที่ผู้จัดการเขตช่วยเช็ดช้อนส้อมไว้ให้แล้ว ฉันเห็นเขานั่งทำงานง่วนอยู่หน้าคอมพิวเตอร์

ขณะที่ฉันจัดช้อนส้อมเพลิน ๆ ก็เลื้อยไปเห็นลูกค้าใหม่เดินเข้ามาในร้าน

“สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับค่ะ”

ฉันวางมือจากช้อนส้อม รีบเดินไปรับลูกค้าทันที

เมื่อส่งลูกค้านั่งโต๊ะ ก่อนจะวางเมนูให้ ในฐานะพนักงานเสิร์ฟ ฉันต้องเชียร์ขายโปรโมชันให้ลูกค้าก่อน

“ขออนุญาตแนะนำคะลูกค้า ตอนนี่ยังมีโปรโมชันคะ” แล้วฉันก็อธิบายไป

“อีกสักครู่ออเดอรันคะ” ฉันปิดท้ายเมื่อขายของเสร็จ เพราะจะต้องให้เวลาลูกค้าตัดสินใจก่อนสักครู่ออหนึ่ง

ฉันคอยสังเกตว่าลูกค้าพิจารณาเมนูเรียบร้อยแล้ว ก็ถือตะกร้าช้อนส้อมไปวางบนโต๊ะแล้วรับออเดอร์ไปด้วย

“ลูกค้าสั่งเลยไหมคะ”

“สั่งเลยค่ะ เอาเป็นเซตนี้”

ขณะลูกค้าสั่งอาหาร ฉันต้องกดออเดอร์ทางแท็บเล็ตของร้านไปด้วย พอฉันกดว่า ‘สั่ง’ ออเดอรันั้นก็ส่งเข้าไปในครัว พนักงานฝ่าย ‘ครัวร้อน’ จะเตรียมอาหารให้ลูกค้า ส่วนการทำออเดอร์เครื่องดื่มเป็นหน้าที่ของพนักงานเสิร์ฟอย่างฉัน

ฉันเดินไปหลังร้าน ทำเครื่องดื่ม แล้วยกไปเสิร์ฟที่โต๊ะลูกค้าระหว่างรอรับอาหารจากครัวร้อน ลูกค้าในร้านที่กินเสร็จแล้วก็ลุกมาจ่ายเงิน

“สวัสดิ์ค่า ของลูกค้ามี เซต ... นะคะ”

“ทั้งหมด xxx บาท ลูกค้ามีสมาชิกไหมคะ ไม่มีนะคะ ชำระด้วยการสแกนจ่ายค่ะ”

หลังจากทวนออเดอร์ที่ลูกค้ากินไปเพื่อกันพลาด ฉันยื่น QR Code ให้ลูกค้าสแกนจ่ายเงิน

“รอใบเสร็จสักครู่นะคะ ขอขอบคุณค่า”

ลูกค้าเดินจากไป ฉันก็เตรียมไปเก็บโต๊ะทันที

เก็บโต๊ะเสร็จ อาหารของลูกค้าโต๊ะใหม่ก็ได้พอดี ฉันเดินไปยกอาหารไปเสิร์ฟ แล้วยืนพักขาครู่หนึ่ง ใกล้ถึงเวลาเช้างานของน้อง ๆ

พนักงานรอบเย็นแล้ว ในห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ก็เริ่มมีลูกค้าเข้ามาเดินแล้วด้วย จนได้เวลารุ่นวายอีกรอบแล้ว

ผู้จัดการเขตก็เตรียมตัวออกจากร้านเช่นกัน

“ฉันไปแล้วนะ เธอดูแลร้านให้ดี ๆ ลูกค้าไปไหนหมดเนี่ย” ก่อนออกไปผู้จัดการเขตขอปนกับผู้จัดการร้านรอบหนึ่ง

“ผู้จัดการเขตมาทำอะไรคะ แม่” ฉันทถามคุณแม่เมื่อเห็นว่าผู้จัดการเขตออกไปไกลแล้ว

“เขาก็มาทำงานปกติของเขาแหละ”

ปกติผู้จัดการเขตไม่ค่อยเข้ามานั่งทำงานที่สาขาของเราเท่าไร นอกจากวันที่มีอะไรพิเศษจริง ๆ อย่างเช่นมีออเดอริใหญ่เข้ามาล้วงหน้า หรือมีตรวจสอบคุณภาพร้าน แต่การมานั่งทำงานเฉย ๆ เช่นนี้จะไม่เกิดบ่อยนัก

เย็นคุยกับผู้จัดการอยู่ที่หน้าร้านแป๊บเดียว ก็มีลูกค้าลุกมาจ่ายเงิน

ฉันหันไปทำหน้าที่แคชเชียร์ พลังเหลือบมองก็เห็นน้อง ๆ พนักงานรอบเย็นกำลังเดินเข้ามา ฉันยิ้มทักทายเล็กน้อย

คิดเงินเสร็จ ฉันกล่าวลาลูกค้า แล้วไปยืนหน้าร้าน คอยรับลูกค้าใหม่ ส่งลูกค้าเก่า ตอนนี่เริ่มมีลูกค้าใหม่ทยอยเข้ามาแล้ว ฉันปล่อยหน้าที่เก็บโต๊ะให้ห้อง ๆ ที่เพิ่งใช้งาน

การทำงานแต่ละวันจะว่าเหมือนเดิมก็ใช่ แต่ทุกวันนับว่ามีรายละเอียดแตกต่างกันไป เช่นวันนี้เป็นวันหยุดประจำของเพื่อนร่วมงานที่ชำนาญงานมาก ด้วยความที่ตอนนี้ฉันมีอายุงานมากที่สุด จึงต้องรับผิดชอบทำหน้าที่ซึ่งน้องพนักงานคนอื่นยังทำไม่ถนัด อย่างเช่นตอนนี้

“พี่แพน ลูกค้าโต๊ะ 30 ถามโปรเซตคูน้ำในไลน์คะ หนูไม่รู้ว่าคืออะไร พี่แพนไปคอยให้หน่อยได้ไหม”

“ได้ งั้นหนูรอรับออเดอร์โต๊ะ 21 ให้พี่หน่อย”

“สวัสดิคะ ลูกค้า ลูกค้าจะถามเรื่องโปรโมชันเซตจับคู่ใช่ไหมคะ”

“โปรโมชันนี้อยู่ในไลน์คะ ลูกค้าต้องสมัครสมาชิกในไลน์ก่อน ถึงจะซื้อโปรผ่านหน้าร้านได้คะ”

“แล้วสมัครสมาชิกนี้เสียตังค์ไหมคะ”

“อันนี้สมัครฟรีคะ เดี่ยวลูกค้าสแกนตรงนี้เพื่อสมัครสมาชิกก่อน แล้วค่อยซื้อโปรฯ ที่แคชเชียร์ตอนจ่ายเงินได้เลยนะคะ”

คุยเสร็จฉันก็เดินออกมา เพื่อคอยดูแลลูกค้าโต๊ะอื่น

“ขออนุญาตเก็บจานเลยนะคะ ลูกค้า”

“ลูกค้าเดิมเครื่องตีใหม่ไหมคะ”

“น้องคะ สั่งอาหารค่ะ”

ได้ยินเสียงลูกค้าเรียก ฉันรีบตอบรับทันที

“ได้ค่ะ สักครู่ค่ะ ลูกค้า”

“หนู ลูก รับออเดอร์โต๊ะ 25 ให้พี่น้องจ้ะ”

ฉันส่งงานให้น้องที่ยืนว่างอยู่ พูลางเอาจานไปเก็บที่หลังร้าน

“ใกล้ตายยัง” ฉันเอ่ยทักน้องพนักงานชายที่กำลังรับบทหนุ่มล้าง

จาน

“พี่แพนจะเข้ามาช่วยแล้วใช่ไหม”

“จะบ้าเหรอ ลูกค้าเต็มร้านเลยข้างนอก ลู๊ ๆ นะ ฮ่า ๆ ”

แล้วฉันก็กลับออกไปเติมน้ำให้ลูกค้า

“พี่แพน รับออเดอร์โต๊ะ 16 ให้พี่น้องได้ไหมคะ หนูกลัวคุยกับเขา
ไม่รู้เรื่อง”

ได้ยินดังนั้นฉันปราดตาดูโต๊ะ 16 ทันที เห็นว่าเป็นลูกค้าต่างชาติ
คนหนึ่ง น้อง ๆ พนักงานไม่ค่อยกล้าคุยกับลูกค้าต่างชาติ ในฐานะรุ่นพี่ ฉัน
จึงต้องช่วยน้องอยู่บ่อยครั้ง

“โอเค เดี่ยวพี่ไป”

“ขอบคุนค่ะ”

“สวัสดีค่ะ” ฉันทพูดภาษาไทยทักทายลูกค้า

“Hello, Striploin, well-done”

“Yes, and side dish?”

“Fries. Thanks.”

“Thank you. ค่ะ”

กดสั่งออเดอร์ในแท็บเล็ตเสร็จฉันก็เตรียมมีดหันสเต็กไปวางให้ลูกค้าอย่างเรียบร้อย แต่เมื่อฉันไปเสิร์ฟอาหารก็เจอเรื่องที่ไม่ถึง

“Hey, you look. It's bleeding. I ordered well-done...” ลูกค้าชาวภาษาอังกฤษใส่ฉันทันทีที่หันสเต็กแล้วเห็นว่าระดับความสุกของเนื้อไม่ถูกต้อง

“Sorry นะคะลูกค้า ขออนุญาตนะค่ะ” ฉันรีบขอโทษลูกค้าแล้วรีบยกจานอาหารไปส่งให้ครัวร้อนปรุงใหม่อีกรอบ

“ครัวคะ ลูกค้าสั่ง Well-done คำ Recook ให้น้อย”

“เดี๋ยวนะ เลือดไหลช้าขนาดนี้ ครัวไม่เช็คคุณภาพมาก่อนยกอาหารขึ้นจานเธอ” ผู้จัดการชายตึงเมื่อเห็นสเต็กที่ฉันเอากลับมา

“ดูดี ๆ นะแพน ลูกค้าโตะนั่นเขาเรื่องอยู่นะ” คุณแม่เดินมาบนอีกคน

“โอ๊ย แม่ อย่าว่าหนู” แม้จะเป็นรุ่นพี่ของน้อง ๆ แต่ฉันยังทำตัวเป็นพนักงานตัวน้อยของผู้จัดการอยู่ดี

เมื่อครัวร้อนยกอาหารมาให้อีกรอบ ฉันนำไปเสิร์ฟให้ลูกค้า แล้วขอโทษอีกครั้ง คราวนี้ลูกค้ารับประทานอาหารอย่างปกติสุข

การทำงานดำเนินต่อไปจนเวลาสองทุ่มครึ่ง ลูกค้าก็เริ่มบางตา หลังจากวิงวอนรับลูกค้า รับออเดอร์ เสิร์ฟน้ำ เสิร์ฟอาหาร เก็บโต๊ะกัน แทบตายตลอดสองชั่วโมงที่ผ่านมา แก๊งพนักงานเสิร์ฟอย่างฉันและน้อง ๆ เริ่มแบ่งหน้าที่กันทำงานเพื่อปิดร้านในเวลาเลิกงาน แม้ว่าฉันจะเป็น แคชเชียร์ ซึ่งเป็นตำแหน่งเดียวในผลัดนั้นที่ต้องรับผิดชอบเก็บเงิน ตลอดผลัด แต่ด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิในหน้าที่การงานค้าคือ ฉันก็ต้อง รับผิดชอบที่ปิดงานของแผนกล้างจานด้วย เพราะเป็นงานหนักที่สุดในการ ปิดร้าน ก่อนเราจะปิดร้านได้ แผนกล้างจานจะต้องล้างภาชนะข้าวของ อุปกรณ์จากทุกแผนก และต้องตักไขมันที่หน้าตาสวยดสวยของที่สุดออกจาก บ่อตักไขมันด้วย

พอเห็นว้ายังไม่มีลูกค้าต้องการจ่ายเงิน ฉันจึงปล่อยงานจุกจิก ในส่วนหน้าร้านให้น้อง ๆ ดูแล แล้วเดินเข้าไปล้างจาน น้องชายที่ประจำ งานนี้อยู่ก่อนรีบสละหน้าที่ให้ทันที ฉันจัดการล้างของกะเนิ่นอย่างรวดเร็ว ที่สุดเพราะไม่มีใครอยากกลับบ้านซ้ำ

“พี่แพน แคชเชียร์” น้องพนักงานเสิร์ฟหน้าร้านเดินเข้ามาเรียก เมื่อมีลูกค้าต้องการจ่ายเงิน ฉันถอดผ้ากันเปื้อนกันน้ำ แล้วออกไปคิดเงิน ถือโอกาสสำรวจจูดูด้วยว้ายังเหลือลูกค้ากี่โต๊ะ แล้วกลับไปล้างจานต่อ

21:40 น.

“เป็นจริงหรือยัง อยากกลับบ้านแล้ว” เสียงผู้จัดการชายที่เดินมาตรวจสอบความสะอาดหลังปิดร้านดังขึ้นกอดต้นฉันทัน

“แป๊บหนึ่ง ตักบ่อตักไขมันอยู่เนี่ย” น้องชายผู้ร่วมชะตากรรมตอบ

“อยากดัดคันคะ หนูก็อยากกลับบ้านเหมือนกัน” ฉันทันแก้มักทำเสียงโหยววาย

ผู้จัดการชายเดินคล้อยหลัง ฉันทันกับน้องชายก็สบตากันอย่างรู้ใจ แล้วร่วมกันช่วยขัดพื้นอย่างรวดเร็ว

แผนกล้างจานเป็นแผนกที่เสร็จงานช้าที่สุดในการปิดร้าน พนักงานคนอื่นล้วนแต่ต้องรอแผนกนี้ เพราะเราต้องรอขนขยะของทุกแผนกไปทิ้งหลังปิดร้าน ขยะจากแผนกล้างจานเป็นขยะที่มีน้ำหนักที่สุด เพราะรวบรวมเศษอาหารทุกสิ่งทุกอย่างไว้ทีเดียว ไม่อยากคุยโม้เลยว่า ฉันทันทำงานตั้งแต่มัดปิดถุงขยะไม่ได้ จนถึงขั้นแข็งแกร่งขนาดยกขยะจากแผนกล้างจานด้วยตัวเองคนเดียวได้หมด มันก็ผ่านมานานเหมือนกันนะเนี่ย

พอปิดงานแผนกล้างจานเสร็จ ฉันทันเข้าไปหยิบกระบะเป่าออกจากล็อกเกอร์ แล้วไปนั่งพักในร้าน ปล่อยให้ห้อง ๆ ขนขยะไปทิ้งกันเอง

ฉันเปิดกระจกพอส่องดูสภาพตัวเอง
ดูไม่ได้เลยจริง ๆ สภาพหลังจากทำงานในแต่ละวัน
ฉันทาลิปสติกพอให้สภาพดูเป็นผู้เป็นคนขึ้นบ้าง แล้วนั่งเล่น
โทรศัพท์มือถือไม่นาน น่อง ๆ ก็เข็นรถขนขยะกลับมา

ฉันลุกขึ้นบอกกลาน้อง ๆ และผู้จัดการชายที่ยังเคลียร์งานของเขา
อยู่หลังร้าน แล้วเตรียมพร้อมเดินกลับที่พัก เหลือบมองนาฬิกาใน
โทรศัพท์มือถือ แล้วถอนหายใจเบา ๆ

22:43 น.

วันนี้เลิกดีอีกแล้ว

2

นิสิตสาววัยใส

ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง

7:30 น.

เสียงนาฬิกาปลุกดังวนไปวนมา แม้ฉันไม่อยากจะตื่นแค่นี้ก็ต้อง
ตื่นขึ้นมาปิดมัน

เฮ้อ ยังไม่อยากจะตื่นเลย

ทั้งความรู้สึกปวดเมื่อยตามตัวบวกกับความง่วง พร้อมใจกัน
ประท้วงไม่ให้ฉันตื่นขึ้นไปอาบน้ำและเตรียมตัวไปเรียนคาบเช้าตอน

เก้าโมง แต่ก็ได้แค่คิด ฉันนอนซีเกียจสักพักก็ลุกขึ้นมาจัดการตัวเองอย่างรวดเร็ว เพราะถ้าไม่รีบตอนนี้ฉันก็จะสายแล้ว

08:24 น.

วันนี้ฉันออกไปเรียนคนเดียว เพราะรूमเมทไม่มีวิชาเรียน อิจฉาที่เพื่อนได้นอนหลับสบายจริง ๆ เมื่อคืนฉันนอนตึกมากเพราะมัวทำงานที่อาจารย์สั่ง แล้วก็ต้องตื่นเช้าเพื่อไปนำเสนองานหน้าชั้นในคาบเช้าระหว่างที่ฉันเดินไปสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน ก็มีเสียงแจ๊สเตือนจากโทรศัพท์มือถือ

ติง

'ใครถึงมหาวิทยาลัยแล้วบ้าง' จีส่งข้อความมา

'ยัง ฉันเพิ่งออกจากห้อง' เอ็มส่งข้อความตอบ

'ฉันแวะซื้อชานม ใครเอาอะไรใหม่' ฉันส่งข้อความถามเพื่อน

'ขอฝากชาเขียวใส่มุกบุก' จีตอบ

'ฉันเอาชานมเผือกไข่มุก' บีตอบ

'ชาเสาวรส ไม่ใส่ท็อปปิ้ง' เอ็มตอบ

'OK' ฉันตอบ

ฉันแวะซื้อเครื่องดื่มี่ตามที่เพื่อนสั่งจากร้านชานมซึ่งอยู่ระหว่างทางเดินไปสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน ซื้อครบแล้วก็เดินต่อไปยังสถานี

เมื่อยชะมัด ทำไมมหาวิทยาลัยเราไกลจัง ชั้นนี้ขณะเดิน
ออกจากสถานีไปมหาวิทยาลัยอีกระยะทางหนึ่ง

ทันทีที่ถึงห้องเรียน ชั้นวางถุงเครื่องดีมบนโต๊ะแล้วเปิดปากบ่น
ทันที

“ร้อนจริง น้ำแข็งละลายหมดแล้ว”

เพื่อนยิ้มรับพลางหยิบแก้วเครื่องดื่มของตัวเอง

“คนอื่นมากันครบแล้วนะ เหลือยัยจีแค่คนเดียวคนเดิม มาสาย
ไม่เปลี่ยน” เอ็มบอก

“กว่ามันจะมา น้ำหวานคงจืดเป็นน้ำเปล่าแล้วละ” ฉันทอบ

‘ซาเซียวแยกชั้นแล้วนะ รีบมา’ ฉันทส่งข้อความหาจีคนชอบ
มาสาย สายเสมอไม่เคยเปลี่ยนจริง ๆ

‘ใกล้ถึงแล้ว ฝากซื้ออะไรไหม’ จีส่งข้อความตอบ

‘ไม่เอาจ้า’ ฉันทอบ

08:56 น.

ไม่นานนัยจีเพื่อนสาวจอมมาสายก็เดินทางมาถึง ยังดีที่
มาทันเวลาเข้าเรียน

“คนเยอะมาก นี่ฉันทสายเพราะรอชั้นลิฟต์นะเนี่ย” จีบ่นเรื่องลิฟต์
ขึ้นตึกเรียนที่ต้องรอคิวนาน

“อืม ตอนฉันมาคนก็รอลิฟต์เยอะเหมือนกัน ดีที่แถวยังไม่ยาว
ไปถึงข้างนอกตึก”

“อาจารย์มาละ” เพื่อนอีกคนส่งสัญญาณบอกให้พวกเราหยุด
การสนทนา

11:50 น.

ถึงเวลาเลิกเรียนคาบเช้า พวกเราสี่คนรีบพุ่งออกจากห้องทันที
เพราะลิฟต์เต็มเร็วมาก ถ้าไปช้านิดเดียวก็ต้องประสบชะตากรรมเดินลง
บันได

พวกเราเดินไปกินข้าวกลางวันที่โรงอาหารของมหาวิทยาลัย
เหมือนเคย ซึ่งการหาโต๊ะนั่งยามเที่ยงแบบนี้เราต้องร่วมมือแบบทีมเวิร์ค
ใช้ทักษะการสังเกต จับจ้อง และกดดัน คือสอดส่ายสายตาสังเกตหาโต๊ะ
ว่าง หรือโต๊ะที่คนกินกันเกือบเสร็จ แล้วช่วยกันจ้องตาเบ่งไปยังโต๊ะนั้นเพื่อ
กดดันให้พวกเขารีบลุก

ซึ่ง ตรงนั้น ฉันปราดตาแวบเดียวก็เห็นทันที แหม ก็ทักษะการ
ปราดสายตามองโต๊ะอาหาร ฉันฝึกที่ร้านมาตั้งหลายปีแล้ว เมื่อเห็นโต๊ะที่
คนนั่งกำลังจะลุก พวกเราก็รีบเข้าไปยื่นขีดโต๊ะตัวนั้นทันที ประกาศให้รู้ว่า
พวกเราจองนั่งต่อ

สำเร็จ แล้วพวกเราก็ได้โต๊ะนั่งในพริบตา

“กินอะไรดี กินข้าวหรือกินเส้น” ฉันกับเพื่อนนั่งลงวางกระเป๋าบนเก้าอี้ แล้วปรึกษาเมนูอาหารกัน

“กินก๋วยเตี๋ยวไหม” เอ็มถาม

“ฉันกินอะไรก็ได้” จีตอบ

“งั้นกินก๋วยเตี๋ยว ใครเอาอะไรบ้าง” ฉันสรุป เราต้องเร็วเพราะเตี๋ยวต้องไปต่อแถวซื้ออาหารอีก

ฉันรับหน้าที่จุดเมนูของทุกคน แล้วเราสี่คนก็แยกเป็นสองกลุ่ม สองคนไปต่อแถวซื้ออาหาร อีกสองคนไปซื้อน้ำ ทีมเวิร์คของเราทำงานลงตัว

หลังจากพักเที่ยงพวกเราก็รีบกลับไปเรียนต่อคาบบ่าย สำหรับฉันช่วงบ่ายช่างหนักหนาระอาใจด้วยความที่ฉันยังเพเลี้ยอยู่ ยงดีที่คาบบ่ายเป็นวิชาแบบฟังบรรยาย พร้อมกับมอบหมายงานนิดหน่อย วิชานี้ไม่ค่อยน่าหนักใจนัก อันที่จริงการเรียนในเทอมนี้มีแต่วิชาสัมมนาที่ฉันกังวลใจที่สุด

วิชาสัมมนาเป็นวิชาที่คล้ายการกับทำวิจัยเบื้องต้น ต้องตั้งประเด็น ศึกษาทฤษฎี บางครั้งก็ต้องทำแบบสำรวจหรือแบบสอบถาม ข้อมูล ฉันกับเพื่อนจับกลุ่มร่วมกันศึกษาหัวข้อที่พวกเราสนใจร่วมกัน แล้วช่วยกันศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหัวข้อที่เลือกให้มากที่สุดและลึกที่สุด

และต้องหมั่นไปนำเสนอความคืบหน้าการศึกษาให้อาจารย์ที่ปรึกษาประจำ
กลุ่มทราบด้วย

แน่นอนว่าฉันจับกลุ่มกับแก๊งเพื่อนสาว กลุ่มพวกเรามีสี่คน
แม้จะมีจำนวนคนน้อยกว่ากลุ่มอื่นที่อาจมีมากถึงห้าหกคน แต่ฉันรู้ว่า
ประสิทธิภาพการทำงานของทีมเราเต็มร้อย

พอเลิกเรียนเราก็มุ่งตรงสู่อหุพิทักษ์ ด้วยการเดิน เดิน เดิน จาก
มหาวิทยาลัยไปสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินที่อยู่ในระยะเดินพอได้เหงื่อ แล้วก็
ฝ่าฟันเอาตัวเบียดแทรกขึ้นตึกรถไฟฟ้า ไม่นานก็ถึงสถานีที่พวกเราลง
เราสี่คนพักอยู่กับคนละห้องพัก แต่ก็อยู่ไม่ไกลกัน พวกเราจึงลงสถานี
เดียวกัน ลงจากรถไฟฟ้าเสร็จเราก็บอกลาแล้วแยกย้ายกันไป

วันนี้ฉันไม่ต้องไปทำงานเพราะลาหยุดไว้ เนื่องจากเป็นวันที่ต้อง
เข้าไปเรียนที่มหาวิทยาลัย ฉันจึงเดินกลับห้องพักแบบสบาย ๆ แม้ระยะทาง
จากปากซอยจะไกลพอสมควร

18:15 น.

เมื่อถึงห้อง ฉันเก็บกระเป๋า ชาร์จแบตเตอรี่โทรศัพท์มือถือไว้
แล้วเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กดูข้อความในกลุ่มแชทของที่ทำงาน ว่าวันนี้
ร้านเป็นอย่างไรบ้าง

ปกติแล้วแม้ในวันที่ไม่ได้ไปทำงาน ฉันก็เปิดอ่านข้อความในกลุ่มแชทเสมอ จะได้รู้ว่าในวันนั้นสถานการณ์ที่ร้านเป็นอย่างไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง เวลาไปทำงานจะได้คุยกับผู้จัดการและเพื่อนร่วมงานได้อีก เหตุผลสำคัญก็คือฉันต้องตรวจเช็คตารางการทำงานที่พนักงานจะได้รับแจ้งแบบวันต่อวัน ว่าวันไหนใครมาได้หรือมาไม่ได้ ช่วงนี้สถานการณ์พนักงานประจำร้านเราค่อนข้างวิกฤต พนักงานมีไม่ค่อยพอ การที่ฉันลาหยุดได้ในวันนี้ถือเป็นเรื่องที่สุดยอดมาก

ที่ผู้จัดการยังไม่ส่งตารางงานของเรามาเลย

ปกติแล้วตารางการทำงานของแต่ละคนมักจะส่งเข้าในกลุ่มแชทตอนค่ำ เวลาประมาณสองสามทุ่ม เพราะเป็นช่วงเวลาที่พนักงานในร้านว่างพอจะหยิบโทรศัพท์มือถือมาอ่านดู

ปกติฉันจะส่งตารางเวลาที่จะไปทำงานได้ (ฉันเรียกว่าตารางงาน) แก่ผู้จัดการเป็นรายสัปดาห์ เพื่อให้ทราบวันที่ฉันสะดวกไปทำงาน แต่ยามที่ร้านขาดพนักงานอย่างช่วงนี้ ตารางงานที่พนักงานส่งให้ผู้จัดการจะไร้ประโยชน์ทันที เพราะวันใดที่ทางร้านแทบไม่มีพนักงานพิเศษไปทำงานเลย พวกเราเหล่าพนักงานเก่าแก่ก็ต้อง 'ร่วมด้วยช่วยกัน' พยายามจัดเวลาไปช่วยงานที่ร้านให้ผ่านพ้นวันนั้น ๆ ไปให้ได้ ทำให้ช่วงนี้ฉันหวาดระแวงกลัวการรับโทรศัพท์จากผู้จัดการเป็นที่สุด

ตริ๊งงงง ตริ๊งงงง

มีสายเรียกเข้า จากคุณแม่

มาแล้วนี่ไง

“ฮัลโหล แม่” ฉันรับสายอย่างไม่ค่อยกระตือรือร้นนัก

“เธอ ว่างใหม่ ทำอะไรอยู่” คุณแม่ทัก

“ไม่ได้ทำอะไรค่ะ เพิ่งเลิกเรียนกลับบ้านห้อง” ฉันตอบ

“พຽงนี้มาช่วยหน่อยได้มั๊ย ที่ร้านไม่มีคนเลย” คุณแม่เข้าเป้า

ทันที

“นี่แล้ว พຽงนี้ไม่มีใครไปบ้างคะ” ฉันถาม

“มีแค่เพื่อนเธอ กับบีบีอีกคน” คุณแม่ตอบสั้น ๆ เธอหมายถึง

เฉพาะงานเสิร์ฟส่วนหน้าร้าน ไม่รวมงานในครัว ซึ่งมีพนักงานอีกส่วนหนึ่ง
ประจำ และไม่เคยขาดคน

“โอ๊ย ขออຽงเลยแม่ มีแค่นั้นหรือ ไปก็ตายไม่ไปก็ตายเลย

นะนั่น” ฉันตาโต นี่ร้านขาดคนมากเลยนะ

“ถ้ามีเธอด้วย รวมกับฉันก็จะเป็นสามคน เดี่ยวฉันโทรไปหาเจ
อีกคน เธอมาได้ไง” คุณแม่ถามอย่างรวบรัด

“พຽ່ງนี้หຽ່ງนี้ทำงานกลุ่มกับเพื่อน ไปเย็น ๆ ได้มั๊ยคะ” ฉัน
ต่อรอง ไม่ค่อยอยากไปเลยแต่ปฏิเสธไม่ได้

“ห้าโมงเย็นได้ไหม” คุณแม่เสนอ

“หกโมงได้ไหมคะ ขอกินข้าวก่อนไป” ฉันบอก

“ได้ ตกลงพຽ່ງนี้เธอมาหกโมงนะ แค่นี้ละ ขอขอบคุณมาก” คุณแม่
จบธุระก็ลาทันที

“คะ คุณแม่ สวัสดิ์คะ” ฉันตอบ แล้วก็วางสาย

บทสนทนาอันรวบรัดตรงประเด็นเช่นนี้เอง คือเหตุผลที่ฉันกลัว
การรับสายโทรเข้าจากผู้จัดการ รับผิดชอบต้องถูกเรียกตัวไปทำงานทุกที แฮ็
อย่างน้อยก็ได้เข้างานตอนหกโมงเย็นโน้นละ คิดพลางฉันก็ถอนหายใจ
หนัก เพื่อทำใจรับงานอันหนักหนาสาหัสไว้ตั้งแต่ตอนนี้เลย

10:34 น.

สายวันรุ่งขึ้น ฉันกำลังเดินไปห้องสมุดของมหาวิทยาลัย
ได้แสงแดดแผดจ้าที่ร้อนจนแสบผิว วันนี้ไม่มีเรียน แต่ฉันกับกลุ่มเพื่อน
นัดกันไปหาข้อมูลที่เราเรียกว่า ‘ทำสัมมนา’ ที่ห้องสมุด เพื่อค้นคว้าข้อมูลที่
น่าเชื่อถือเหมาะแก่การใช้อ้างอิง

ผ่านประตูชั้นหนึ่งเข้าไปในห้องสมุด ฉันก็มองหาโต๊ะที่เพื่อน
บอกว่าจองไว้แล้ว เห็นπίนั่งโบกมือให้ที่โต๊ะใกล้ ๆ ประตูทางเข้า

ได้โต๊ะหน้าประตูลิฟต์เลย ทำเลดีเหลือเชื่อ

ฉันวางกระเป๋าหนังสือที่สะพานลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง แล้วนั่งตรง
หัวโต๊ะตำแหน่งที่ใกล้ชิดเพื่อน

“มาถึงนานหรือยัง” ฉันทักทายปี

“เพิ่งมา แพนมิกินอะไรมาหรือยัง” ปีถาม

“ยังเลย ดินะเนี่ยที่วันนี้ตื่นไหว” ฉันบอก

“ยัยจียังไม่มาเลย สายตลอด” ปีบอกแกมระอา

“ปล่อยมันไปเถอะ” ฉันพูดยิ้ม ๆ แล้วบอกต่อว่า “ฉันมีข่าวร้าย
วันนี้ฉันต้องไปทำงานนะ อยู่หาข้อมูลได้ไม่นาน”

“อีกแล้วเหรอ” ปีพูดอย่างผิดหวัง เพราะวันนี้พวกเราตั้งใจจะ
ขลุกอยู่ห้องสมุดจนเย็นค่ำ

“ใช่ ช่วงนี้ที่ร้านอาหารหนัก ชาดคนมาก ฉันก็อาหารหนัก
เหมือนกัน แต่ละวันเหนื่อยเหนื่อย” ฉันบอก

“แพนมิ ลู ลู แล้วเธอต้องไปกี่โมง” ปีถามอย่างเข้าใจ

“เข้างานหกโมง พออยู่ได้สักพัก พวกเรากลับสักประมาณสี่โมง
เย็นได้มั๊ย” ฉันบอกแต่ปีเงยบ

“แล้วนี่เอ็มไปไหนเหรอ” ฉันถามเมื่อไม่เห็นเพื่อนอีกคน

“เดิมขึ้นไปหาหนังสือที่ชั้นบนแล้ว เวนั่งรอแพนมิ เดียวเธอหา
โต๊ะไม่เจอ” ปีบอก

“ขอนั่งแป็บ ขออู้ก่อน เดียวค่อยขึ้นไป” ฉันทว่า

“นี่เรายังไม่รู้จะเริ่มหาหนังสืออะไรก่อนดี ต้องหาพวกสื่อ
สมัยใหม่ด้วยมัย เราไม่ค่อยรู้เรื่องเลย” ปีร่าพึ่งรำพันอย่างไม่ค่อยมั่นใจว่า
ต้อง ‘ทำสัมมนา’ อย่างไรดี

“เรากียังง ๆ เหมือนกัน เราลองค้นหาหนังสือในเว็บไซต์ของ
ห้องสมุดดูบ้างแล้ว เจอแต่หนังสือที่ไม่ค่อยเกี่ยวกับเรื่องที่เราทำทั้งนั้น”
ฉันทเอออกับเพื่อน เพราะช่วงเริ่มการค้นคว้าพวกเราต้องหว่านหาข้อมูล
กว้าง ๆ จนไม่รู้ว่าจะเริ่มจากอะไรก่อน

ระหว่างที่คุย ฉันทก็รื้อของในกระเป๋าออกมาวางบนโต๊ะ ทั้ง
คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก โทรศัพท์มือถือ ขวดน้ำดื่ม และของสำคัญที่ขาดไม่ได้
เลยคือฉันทพกผ้าห่มผืนบางมาด้วย เพราะเครื่องปรับอากาศในห้องสมุด
หนาวถึงขั้นเย็นเยะเยือก

ฉันทเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเชื่อมต่อเครือข่ายไร้สายของ
มหาวิทยาลัย แล้วก็เห็นการแจ้งเตือนข้อความจากจี เพื่อนที่ยังมาไม่ถึง

‘แพนมิ ถึงหรือยัง ฉันทไปสายแน่’ จีพิมพ์มาบอก

‘ถึงแล้ว เธอออกจากหอหรือยัง รีบมาเร็ว’ ฉันทพิมพ์ข้อความตอบ
ไป

‘ฉันทกำลังไป TT พวกเธออยู่ตรงไหน’ จีถาม

‘ถ้าถึงแล้ว เข้ามาชั้น 1 เลย จะเจอโต๊ะที่พวกฉันวางของไว้ เรา จะขึ้นไปชั้นบนแล้ว เดี่ยวตามมานะ’

‘เคร’ จีพิมพ์ตอบด้วยคำฮิต

“ยัยจิกำลังมา เราขึ้นไปหาเอ็มกัน ฉันบอกจีแล้วว่าโต๊ะเราอยู่ ตรงไหน” ฉันบอกบีหลังจากส่งข้อความหาจี

“ฉันทักเอ็มแล้ว เอ็มบอกอยู่ชั้น 4” บีบอกโดยไม่เงยหน้าจาก จอโทรศัพท์มือถือในมือ

“จั้นไปกัน” ฉันชวน

ต่อจากนั้น เมื่อจีมาถึงห้องสมุด พวกเราก็นั่ง ‘รวมหัว’ กันทำงาน ครูใหญ่ เราอ่านหนังสือกองโตที่ไปเลือกมา ค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ต พุดคุย ‘เมาท์มอย’ ตามประสาเพื่อน แล้วก็ไปหาของกินที่ร้านสะดวกซื้อใน ตึกใกล้ห้องสมุด จนถึงสี่โมงเย็นก็เก็บของเตรียมตัวกลับหอพัก

พวกเราโดยสารรถไฟใต้ดินไปจนถึงสถานีของเรา ฉันเอ่ยชวน เพื่อนไปกินข้าวเย็นด้วยกัน

“ฉันต้องไปทำงานต่อ ว่าจะแวะกินข้าวฟู้ดคอร์ทก่อน มีใคร สนใจไหม” ฉันพุดถึงแหล่งรวมร้านอาหารในห้างสรรพสินค้าใกล้สถานี รถไฟฟ้า สถานที่ทำงานของฉัน

“ฉันกับเอ็มไม่ไป ว่าจะกลับไปหาอะไรกินที่ห้อง” บีตอบ ปีกับเอ็มเป็นรุ่มเมทกัน

“ฉันก็ขอกลับไปนอน แพนมีไปทำงาน ลู๊ ๆ นะ” จีปฏิเสธอีกคน
“งั้นเราแยกกันตรงนี้ บ้ายบายทุกคน” ฉันทบมือลาเพื่อน

16:30 น.

จากสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน เดินไปนิดเดียวก็คือห้างสรรพสินค้า อันเป็นที่ตั้งของร้านอาหารที่ฉันทำงาน ฉันลงบันไดเลื่อนไปชั้นใต้ดินซึ่งเป็นศูนย์อาหาร หาทันที วางของไว้โดยไม่ลืมหยิบโทรศัพท์มือถือกับกระเป๋าเงินติดมา แล้วไปซื้ออาหาร ฉันไม่แลกบัตรซื้ออาหารเพราะฉันมีบัตรเดิมที่ใช้ซื้ออาหารที่ศูนย์นี้เป็นประจำ ในบัตรยังมียอดเงินเหลือพอใช้ได้

กินข้าวเย็นเสร็จแล้ว เหลือเวลาประมาณครึ่งชั่วโมงก่อนจะถึงเวลาเข้างาน ฉันจึงไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทำงานที่ห้องน้ำ ชุดทำงานนี้ฉันใส่กระเป๋าเตรียมมาด้วยตั้งแต่เช้า จะได้ไม่เสียเวลาแวะกลับไปแต่งตัวที่หอพัก ฉันแต่งหน้าหิวผมให้ดูเรียบร้อยและสดชื่น แล้วไปนั่งเล่นที่ม้านั่งชั้นใต้ดินจนถึงเวลาประมาณ 17:45 น. จึงลุกขึ้นเดินไปทำงาน

17:50 น.

ฉันมาถึงร้านสับนาที่ก่อนเวลาเข้างานตามปกติ ทักทายเพื่อนร่วมงาน เดินเอากระเป๋าไปเก็บในล็อกเกอร์ข้างหลัง ตอนนั้นลูกค้ายังมีไม่มาก แต่เพราะเรามีพนักงานน้อยเกินไปเมื่อเทียบกับขนาดของร้านและ

จำนวนลูกค้าแต่ละวัน ทำให้ในร้านไม่ค่อยเป็นระเบียบเรียบร้อยจนกลายเป็นเรื่องปกติ

เมื่อมีจำนวนพนักงานเพียงสี่คน ทำให้เราต้องรับผิดชอบหลายหน้าที่จนแยกไม่ออกว่าใครทำงานตำแหน่งอะไร เราจึงช่วยกันทุกอย่าง ตั้งแต่รับลูกค้าหน้าร้าน รับออเดอร์ เสิร์ฟอาหาร เติมของ ชงเครื่องดื่ม คิดเงิน ส่งลูกค้า จนถึงการล้างจานหลังร้าน เราพยายามบริการลูกค้าให้รวดเร็วทันใจ ทำงานกันอย่างขุติลุดขุติลุดจนเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีเวลาพัก ไม่มีเวลาคิด ร่างกาย สติ และวิญญาณ แทบจะถูกกระชากออกไปเพื่องานบริการ

แต่ความเศร้าที่แท้จริงสำหรับฉันคือเมื่อถึงเวลาปิดร้าน โดยปกติแล้วควรมีพนักงานเสิร์ฟอย่างน้อยห้าคนช่วยกันทำหน้าที่เคลียร์ของปิดร้าน แต่ในช่วงขาดคนแบบวิกฤติสุดขีด บางวันเรามีกันสามคน บางวันก็มีสี่ ที่เลวร้ายที่สุดคือมีแค่สองคน ซึ่งเคยเกิดขึ้นกับฉันครั้งหนึ่งแบบเช็ดไปจนตาย การแบ่งงานกันทำตอนปิดร้านจึงเป็นไปได้ วันนี้พวกเราสี่คนจึงต้อง 'ร่วมด้วยช่วยกัน' ทำความสะอาดหน้าร้านส่วนบริการลูกค้าจนเสร็จ แล้วเข้าไปช่วยกันล้างจาน ล้างคร้ว ตักไขมัน ทิ้งขยะ ทำความสะอาดหลังร้าน ฉันไม่รู้ว่ามีวันทำงานที่เราลำบากกันเช่นนี้เมื่อไร จะบรรเทาหลง

แม้จะน่าเหลือเชื่อแต่พวกเราสี่คนก็ทำงานทุกอย่างเสร็จจนปิดร้านได้ ฉันขอติตรถจักรยานยนต์เพื่อนอีกสองคนที่เป็นทางเดียวกันกลับหอพัก เพราะไม่อยากเดินกลับในสภาพที่เหนื่อยล้าทั้งกายใจ

กว่าจะถึงห้องพักก็หัวฟูมกว่า ฉันทักทายรูมเมทที่กำลังจะเข้านอน แล้วรีบไปอาบน้ำทันที นึก ๆ ไปฉันทบไม่ได้เจอหน้าพูดคุยกับรูมเมทแบบดี ๆ มานานแล้ว เพราะเมื่อฉันตื่น เพื่อนก็ออกไปข้างนอกแล้ว พอฉันกลับมาจากทำงานเพื่อนก็เตรียมตัวเข้านอน แต่ก็ปล่อยความคิดนี้ไปก่อน เพราะยังทำอะไรเพื่อแก้ไขไม่ได้ อาบน้ำเสร็จ ฉันก็ชกชุดทำงาน ตากไว้ใส่วันพรุ่งนี้ต่อ กว่าได้เข้านอนจริง ๆ ก็เกือบตีหนึ่งของอีกวัน

ต่อจากวันนั้น ชีวิตของฉันก็ดำเนินไปเช่นนี้ตลอดทั้งสัปดาห์ ไปเรียน ทำการบ้าน ทำงานพิเศษ วันไหนไม่ค่อยได้พักผ่อน ไม่มีเวลาไปสนใจความเป็นไปของประเทศชาติใด ๆ ทั้งสิ้น รู้ตัวอีกทีก็คือเพื่อนเตือนว่า วันพรุ่งนี้จะมีการเลือกตั้งล่วงหน้า เพื่อเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ท้องถิ่น สำหรับคนที่อยู่นอกภูมิลำเนาของตัวเอง ฉันกับเอ็มที่เป็นสาวต่างจังหวัดเหมือนกัน จึงนัดหมายไปใช้สิทธิเลือกตั้งด้วยกัน แต่ยกเว้นปี เพราะรายนั้นเป็นสาวปริมณฑล บ้านอยู่แค่จังหวัดนนทบุรี ปีจึงกลับไปเลือกตั้งที่บ้านได้

ก่อนวันไปใช้สิทธิเลือกตั้งล่วงหน้า ฉันก็ยังไปทำงาน ที่เพิ่มเติมคือหลังเลิกงานฉันต้องพยายามไปร่วมทำงานกลุ่มวิชาสัมมนาที่หอของปีกับเอ็มด้วย เพราะระหว่างที่ฉันไปทำงาน เพื่อนก็ 'ทำสัมมนา' กันไปโดยไม่รอ จนฉันรู้สึกเกรงใจเพื่อน วันนี้ฉันจึงตั้งใจว่าจะรีบปิดร้านให้เสร็จเร็วที่สุดจะได้ไปหาเพื่อนได้เร็ว แต่เราจะปิดร้านได้ช้าหรือเร็วมันขึ้นอยู่กับ

ลูกค้าว่าหมดเร็วแค่ไหน เราไม่อาจเชิญลูกค้าที่ยังนั่งอยู่แม้ถึงเวลาปิดร้าน
ให้รีบออกไปจากร้านได้

สุดท้ายเราก็กปิดร้านเสร็จตอนสี่ทุ่มกว่า ฉันรีบเดินจำอ้าวไปยัง
หอพักของบีกับเอ็ม ซึ่งไม่ไกลจากที่ทำงานของฉัน เดินพลางก็เปิด
โทรศัพท์มือถืออ่านแชทกลุ่มของพวกเราไปพลาง เมื่อไปถึงหน้าหอพัก
ฉันก็ส่งข้อความบอกบีให้ลงมาเปิดประตูรับ

ไม่นานก็เห็นจีเป็น ‘ตัวแทนหมู่บ้าน’ ลงมาเปิดประตูให้

“ทำงานไปเยอะหรือยัง ทำถึงไหนแล้ว” ฉันถามจีอย่างร้อใจ
รู้สึกผิดที่มาทำงานกลุ่มพร้อมกับเพื่อนไม่ได้หลายครั้งแล้ว

“ยังไม่ได้ทำอะไรเลย มัวแต่คุยเล่นกัน ” จีตอบกลัวหัวเราะแบบ
คนไม่คิดมาก

คำตอบสบาย ๆ ไม่คิดมากนี้ช่วยให้จิตใจที่วุ่นของฉันสงบลง
แต่ยังคงรู้สึกผิดติดค้างอยู่ในใจ

ฉันขอตัวไปอาบน้ำก่อนช่วยเพื่อนทำงาน เพราะทั้งเนื้อตัวและ
เสื้อผ้าสกปรกจนตัวเองรับไม่ไหว ขณะอาบน้ำ ฉันใคร่ครวญเรื่องที่ทำงาน
พิเศษระหว่างเรียน ไปจนถึงการพยายามแบ่งเวลาชีวิต พยายามทำ
ทั้งสองอย่างให้สมดุลกัน แต่ยิ่งพยายามมากเท่าไรฉันก็ยิ่งเหนื่อยจนท้อแท้
ใจมากขึ้น การทำงานพิเศษของฉันซึ่งเหน็ดเหนื่อยเพราะงานหนัก แต่มัน
เป็นผลประโยชน์แก่ฉันคนเดียว การทำงานทำให้ฉันมีรายได้ แต่พักหลังมา
นี้ เมื่อเรียนชั้นปีสูงขึ้น เรียนหนักขึ้น งานวิชาเรียนมีเยอะขึ้น เวลาทำงาน

ของฉันกลับเริ่มเบียดเบียนเวลาเรียนมากขึ้น จนเวลาทำงานกลุ่มที่
ครุมอบหมาย ซึ่งเป็นงานที่ทุกคนควรทุ่มเทอย่างเท่าเทียมกัน ฉันยังรู้สึก
ผิดต่อเพื่อนจนกลายเป็นความกดดันตัวเอง แม้เพื่อนแสนดีจะเข้าใจและ
คอยให้กำลังใจ โดยไม่เคยต่อว่าอะไรเลย ฉันก็รู้สึกติดค้างเพื่อนมาก
สิ่งเดียวที่ฉันทำได้และจะทำต่อไปคือต้องพยายามให้มากกว่าเดิม

อาบน้ำจนสดชื่นแล้ว ฉันก็ไปนั่งตรงโต๊ะญี่ปุ่นซึ่งตั้งอยู่กับพื้น
เปิดหน้าต่างและตั้งใจจะช่วยเพื่อนพิมพ์รายงาน แต่เพื่อน ๆ กำลังคุยกัน
กรีดกราดเรื่องสัตว์อวตารตัวแทนบัญชีอีเมลที่จะปรากฏขึ้นเมื่อใช้งาน
เอกสารออนไลน์เพื่อทำงานร่วมกัน ซึ่งเราเลือกเองไม่ได้ว่าจะเป็นตัวอะไร

“ของฉันเป็นรูปอะไร ยีราฟ แร็คคูน หรือหมาป่าดิงโก” ฉันถาม
เพื่อนที่กำลังเปิดจอดูหน้าเอกสาร

“เธอเป็นคราเคน” เอ็มตอบพลางอมยิ้ม

“กรี๊ด ไม่เอา ฉันจะเข้าใหม่” ฉันร้อง เพราะไม่อยากเป็นตัวนั้น
แม้จะแค่รูปอวตารเล่น ๆ ก็ตาม

“ทีนี้ฉันเป็นรูปอะไร” ฉันถามเพื่อนอีกครั้ง หลังจากกดลงชื่อ
เข้าไปใช้เอกสารออนไลน์นั้นใหม่

“แพนมิเป็นกระต่าย” จินนั่งอยู่โต๊ะญี่ปุ่นตรงข้ามฉันช่วยตอบ

“เฮ้ ดีจัง ทำงานกันเถอะ”

เมื่อได้รูปสัตว์น่ารักถูกใจฉันก็เริ่มทำงาน เหตุผลที่พวกเราต้อง
มาอยู่รวมกันเพื่อทำงานกลุ่มในคืนนี้ให้ได้ เพราะเราจะต้องส่งไฟล์รายงาน

สัมมนาทั้งเล่มให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจในวันพรุ่งนี้ แรก ๆ พวกเราอดทน
นั่งทำงานโดยเปิดแค่พัดลม ท่ามกลางอากาศร้อนในเดือนพฤษภาคม
หญิงสาววัยรุ่นตอนปลายสี่คนนั่งรวมกันในห้องพักห้องเล็ก ๆ แบ่งอากาศ
หายใจ แบ่งพัดลม นั่งเขียนรายงานหลังขดหลังแข็งหน้าจอคอมพิวเตอร์
โน้ตบุ๊กที่เปิดทำงานนานหลายชั่วโมงจนเครื่องร้อน แต่เราก็ไม่บ่น
ในที่สุดเอื้อมกับบีก็ตัดสินใจเปิดเครื่องปรับอากาศในห้อง ด้วยความโล่งใจ
ของทุกคน ช่างเป็นการเสียสละยอมจ่ายค่าไฟแพงเพื่อส่วนรวมอย่างน่ารัก
ที่สุด ควรแก่การยกย่องยิ่งนัก ขอให้เพื่อนจงเจริญ งานของเราจงผ่านฉลุย

พวกเรานั่งทำงาน ซึ่งเราเรียกว่า 'ปั่นรายงาน' แบบมาราธอน
จนถึงตีสามของวันใหม่ แม้งานยังไม่มีทำที่ว้าใกล้จะถึงฝั่งแต่พวกเราก็
ไม่ไหวแล้ว ต้องขอเวลาพักผ่อนตามอริยาศัยสักพักหนึ่ง ฉันจึงทำหน้าที่
เป็นดีเจ เปิดเพลงให้เพื่อนฟังตามคำขอ บีรับหน้าที่ฝ่ายเสเบียง เธอดื่ม
น้ำร้อนลวกบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปให้เพื่อน เอ็มเปลี่ยนอิริยาบถจากการนั่ง
เก้าอี้จนปวดเอวและปวดบั้นท้ายไปนอนบนเตียง จีเข้าสู่โลกส่วนตัว
ด้วยการใส่หูฟังเปิดคู่มือเบอร์รี่ที่ช่วงนี้กำลังอยู่ในกระแส

ระหว่างพัก ฉันทหยิบตุ๊กตาหมาสีฟ้าสุดน่ารักของเอ็มมาเล่น มันชื่อว่า “จู้ด” เป็นผลงานการตั้งชื่อที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนของเอ็ม

พักกันได้ครู่เดียว พวกเราก็เร่งมือรีบทำงานให้เสร็จ เพราะตึกมากจนต่างคนต่างอยากนอนพักเต็มที่ วันพรุ่งนี้เราขยันนัดกันไปเลือกตั้งล่วงหน้า และฉันทยังต้องไปทำงานต่อหลังจากใช้สิทธิ์เลือกตั้งด้วย

พวกเราใหม่ทำงานแบบได้รุ่ง ในที่สุดก็ล่วงเข้าเวลาหกโมงเช้า อันสดใสของวันใหม่ ตอนนี้อยู่แค่การเขียนบรรณานุกรมแหล่งข้อมูลที่ใช้อ้างอิงแล้ว พวกเราแบ่งกันเขียนบรรณานุกรมตามหัวข้อที่แต่ละคนแยกกันค้นคว้ามา เพื่อความรวดเร็ว เสร็จแล้วก็ช่วยกันตรวจทานความเรียบร้อย จัดหน้าเล่มรายงาน แล้วรายงานของกลุ่มเราก็เขียนเสร็จแบบร้อนกรุ่นตอนเจ็ดโมงเช้า แล้วพวกเราก็แยกย้ายกันกลับไปพักผ่อนหอยใครหอมัน

ถึงห้องฉันรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าอีกครั้ง ตั้งนาฬิกาปลุกไว้ตอน
บ่ายโมง จากนั้นก็นอนหลับไปเลย

13:00 น.

ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง

เสียงนาฬิกาปลุกดังรบกวน จนฉันต้องงัวเจียดตื่นแม่ใจจะต่อต้าน
ก็ตาม ฉันลุกไปอาบน้ำ แต่งตัวสวมชุดทำงาน ดูเรียบร้อย จากนั้นก็
ส่งข้อความหาเพื่อนในกลุ่มสัมมนา เรานัดเจอกันเวลาบ่ายสองโมงที่สถานี
รถไฟฟ้าใต้ดิน

ถึงเวลานัด เพื่อนมาครบแล้ว เราก็เดินไปสถานที่เลือกตั้ง
ล่วงหน้า ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสะพานหอกพิทของเรา เราแยกกันเดินดูป้าย
ภูมิภาณาจังหวัดของตัวเอง ฉันกับจีมาจากจังหวัดเดียวกันจึงเดินไป
ด้วยกัน เอ็มกับเพื่อนของจี ซึ่งมากับเราอีกคน แยกย้ายกันไป การใช้สิทธิ์
เลือกตั้งเสรีจั้นอย่างรวดเร็ว เพราะจังหวัดบ้านเกิดของฉันเป็นจังหวัดเล็ก
มีผู้มาใช้สิทธิ์เลือกตั้งล่วงหน้าไม่มาก ฉันไม่ต้องต่อคิวด้วยซ้ำ ใช้สิทธิ์
เลือกตั้งเสรีจั้นกับจีออกไปรอเอ็มที่ประตูทางเข้า ไม่นานเอ็มก็ออกมา
ฉันและเอ็มแยกย้ายกันกลับก่อนเพราะฉันต้องรีบไปทำงานต่อ ส่วนจียังคง
อยู่รอเพื่อนอีกคนที่หน่วยเลือกตั้ง

ฉันชวนเอ็มแวกินข้าวที่ศูนย์อาหารของห้างสรรพสินค้า อันเป็นที่ตั้งร้านอาหารที่ฉันทำงาน เอ็มยินดี พวกเขาแยกกันซื้ออาหารแล้วไปหาโต๊ะนั่ง พอนั่งโต๊ะได้ฉันก็กินข้าวด้วยสปีดเท่าความเร็วแสง เพราะจวนถึงเวลาเช้างานแล้ว กินอาหารไปเราก็กุญกันไปเรื่องงานที่ทำเมื่อคืน

“เอ็มจะเป็นคนส่งงานให้อาจารย์ใช่ไหม” ฉันถามเอ็มที่นั่งตรงข้ามกัน

“ใช่ ตอนนี้น่าจะยังไม่ตื่น เดี่ยวฉันกลับห้องแล้วจะส่งไฟล์งานให้อาจารย์เอง” เอ็มตอบอย่างน่าเชื่อถือ

“ดี ส่วนฉันก็จะสู้รบตบตีกับงานไปจนถึงเหมือนเคย แฮ่ ไม่อยากไปทำงานเลย” ฉันบ่นรำพัน เพราะรู้ว่าพักนี้ร่างกายของฉันกำลังประท้วงอย่างหนัก มันพร่ำบอกว่า ‘อยากพักผ่อน อยากพักผ่อน อยากพักผ่อน’ แต่จะทำได้ยังไง ฉันรู้แค่ว่าที่ทำได้แน่ ๆ คือการอดทนยอมรับความจริงต่างหาก

ฉันเข้างานตอนบ่ายสามโมง ทักทายทั้งเพื่อนร่วมงาน ทั้งผู้จัดการ แล้วก็เริ่มวงวนความวุ่นวายของงานในร้านอาหารทั้งหน้าร้าน หลังร้านไปจนถึงเวลาปิดร้าน ชีวิตฉันดำเนินแบบนี้เรื่อยไป ถึงมันจะเหนื่อยไปนิด ดูลำบากไปหน่อยสำหรับหลายคน แต่ฉันก็ยังสนุกกับชีวิตและยิ้มได้ทุกวัน

3

สายสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน

วันนี้เป็นวันฉลองปีใหม่ของเรา พวกเราพนักงานนัดรวมตัวกันที่ร้านหลังจัดการปิดร้านของทุกแผนกเสร็จ แม้จะบอกว่าเป็นการฉลองปีใหม่แต่ก็เลยวันปีใหม่มานานพอสมควร เพราะในช่วงเทศกาลปีใหม่พนักงานที่ร้านหลายคนกลับบ้าน พวกเราจึงเลือกนัดกันช่วงกลางเดือนมกราคม

วันนี้ฉันไม่ได้ทำงานจึงมาถึงร้านช่วงค่อนเวลานัดเล็กน้อย เห็นพนักงานยังทำงานกันและมีลูกค้าอยู่ในร้านบ้างบางตาเพราะจนได้เวลาร้านปิดแล้ว แก๊งสาวเสิร์ฟวัยเดียวกับฉันและมีรุ่นน้องบ้าง กำลัง

เร่งมือเก็บของเพื่อปิดร้าน พวกเขาบอกให้ฉันไปนั่งรอหลังร้าน ฉันจึงนั่งเล่นรอกอย่างสบายใจ ตอนนี้นั้นฉันทำงานที่ร้านอาหารแห่งนี้ได้เกือบครบปีแล้ว ฉันเฝ้ามองเพื่อนที่กำลังทำงานง่วนอยู่แล้วก็นึกถึงชีวิตการทำงานที่ผ่านมา

การเริ่มต้นเป็นสาวเสิร์ฟของฉันไม่ง่ายเท่าไร เพราะฉันไม่เคยทำงานเสิร์ฟอาหารมาก่อน และก็มีเรื่องให้ฉันผิดหวังเล็กน้อยในใจก่อนมาสมัครงานที่นี่ด้วย การทำงานร้านอาหารเป็นทางเลือกที่ฉันไม่เคยวางแผนไว้ แต่เมื่อเดินมาสมัครทำงานเส้นทางนี้แล้วฉันก็อยากทำงานอย่างเต็มที่ ไม่ใช่ให้เป็นภาระของเพื่อนร่วมงาน

การทำงานวันแรก “พีอาร์” ผู้จัดการใหญ่ของร้านให้ฉันอ่านหนังสือคู่มือการทำงานจนจบเล่ม จากนั้นฉันได้ใส่ชุดเครื่องแบบของพนักงานเสิร์ฟ ตอนนั้นฉันยังไม่ได้ฝึกกันเป็อนเพราะชุดเครื่องแบบของที่ร้านมีจำกัด หลังจากใส่เครื่องแบบพนักงานของร้าน ผู้จัดการให้ฉันประจำอยู่ที่แผนกเครื่องดื่ม ฉันเดินเข้าไปในแผนก แอบลอบมองสังเกตเพื่อนร่วมงาน

“พีอาร์” ไม่มีฝึกกันเป็อนให้น้องเธอ” เสียงสดใสทัทมาจากพนักงานเสิร์ฟสาวที่กำลังล้างจานจนตัวเปียก

“หมด นี่น้องใหม่ ที พี่ฝากดูแลน้องด้วยนะ” ผู้จัดการใหญ่ตอบพลางหันไปบอกพนักงานอีกคนที่กำลังนั่งพักอยู่किฝั่ง

“ฉันยังไม่เข้างานนะ เบรคอยู่” ที่ตอบ

“นั่นละ ผากด้วยแล้วกัน” พูดแล้วผู้จัดการก็ออกไปหน้าร้าน

พนักงานเสิร์ฟสาวที่กำลังล้างจานผละจากอ่างล้างจานมา

ทักทายฉัน พลางยกผ้ากันเปื้อนของเธอให้

“พี่ชื่อพี่핀นะ เอาผ้ากันเปื้อนพี่ไปใช้ก่อนไหม แต่เปียกหน่อยนะ”

“สวัสดีค่ะ หนูชื่อแพนค่ะ” ไม่รอให้ฉันพูดจบ พี่ก็ถืออด
ผ้ากันเปื้อนออกแล้วเอาผูกที่เอวของฉัน

“แนบไปไหม” พี่ถามอย่างใส่ใจ

“พอดีแล้วค่ะ”

ความช่วยเหลือจากพี่ทำให้ฉันประทับใจมาก จากนั้นพี่ก็
สอนงานในแผนกเครื่องดื่มให้ฉันสักพัก แล้วก็บอกลาเพราะถึงเวลา
เลิกงานของเธอแล้ว

“มีอะไรก็ตามที่ได้เลยนะ ลู๊ ๆ”

“ขอบคุณค่ะพี่” ฉันมองตามพี่ที่ตาละห้อย เพราะเธอเป็น
คนเดียวที่ฉันรู้สึกคุ้นเคยด้วยในตอนนี้

เมื่อพี่กลับไปฉันก็ล้างแก้วที่กองอยู่ในอ่างล้างจานจน
เรียบร้อย ตอนนี้มีพี่ผู้ชายอีกคนมาล้างจานแทนพี่ พี่เขาดูเหมือนมิตรแต่
ฉันก็ไม่กล้าทักทายก่อน

“มาใหม่หรือ พี่ชื่อพี่โอะนะ” พี่โอะที่กำลังล้างจานทักฉันก่อน

“ใช่ค่ะ หนูชื่อแพนนะคะ”

“มีอะไรเรียกพี่ได้เลยนะ น้ำในร้านพี่ทำเป็นหมดทุกอย่าง
ไม่ต้องเกรงใจ”

“ได้ค่ะ ขอบคุณค่ะพี่โอ” ฉันตอบอย่างยินดี ที่ได้รับน้ำใจจากเขา
ฉันหันมาสนใจงานของตัวเองต่อ พี่พี่เอาเมนูเครื่องดื่มของร้าน
มาให้ฉันศึกษา พร้อมกับสมุดรวมสูตรเครื่องดื่ม ฉันเปิดดูสูตรแต่ละหน้า
เมนูเครื่องดื่มของร้านค่อนข้างเยอะ ฉันจำทั้งหมดในวันนี้ไม่ได้
อย่างแน่นอน เพียงเปิดดูเพื่อให้คุ้นตาเท่านั้น

ครืด ครืด

เสียงเครื่องพิมพ์ออร์เดอร์เครื่องดื่มดังขึ้น มีรายการเครื่องดื่มส่ง
เข้ามาแล้ว

T.23
2 ICE
WATER

“พี่โอ อันนี้คือน้ำแข็งสองแก้วใช่ไหม” ฉันหยิบกระดาษไปถาม
พี่โอให้แน่ใจ

“ใช่ ขึ้นน้ำแข็งเปล่าไปเลยสองแก้ว” พี่โอตอบ

ฉันตักน้ำแข็งใส่สองแก้ว ยกเครื่องดื่มไปวางหน้าเคาน์เตอร์
แผนกเครื่องดื่ม จากนั้นก็มีพนักงานเสิร์ฟชายข้างนอกเคาน์เตอร์มารับ
แก้วน้ำแข็ง

“มีเซ็คใหม่” เขาหยิบแก้ววางในถาดเสิร์ฟแล้วถามฉัน เซ็คที่เขา
ว่าเป็นรายการสั่งเครื่องดื่มของลูกค้า

“อ้อ อยู่นี่คะ” ฉันรับยื่นใบรายการเครื่องดื่มให้

“แต่งิ้ว” เขาพูด

การยกเครื่องดื่มที่ทำเสร็จแล้วขึ้นวางหน้าเคาน์เตอร์ จะต้อง
แนบเซ็คหรือใบรายการที่ลูกค้าสั่งด้วยทุกครั้ง เพื่อให้พนักงานเสิร์ฟ
ข้างนอกรู้ตำแหน่งโต๊ะที่ต้องเสิร์ฟ

แผนกเครื่องดื่มที่อยู่หลังร้าน มีพนักงานเสิร์ฟเดินเข้ามาเดิน
ออกไปไม่หยุด เพราะต้องนำแก้วใช้แล้วมาวางไว้เตรียมล้างที่นี่ ฉันจึง
สบโอกาสทักทายเพื่อนร่วมงานได้บ่อยครั้งแต่ไม่ได้คุยนาน เพราะนอก
เคาน์เตอร์เครื่องดื่มวุ่นวายมาก

พอยืนนาน ๆ ฉันเริ่มเมื่อย รายการเครื่องดื่มยังสั่งเข้ามาเรื่อย ๆ
แต่มีเพียงออเดอร์ง่าย ๆ เช่น น้ำแข็ง น้ำเปล่า และน้ำอัดลม ฉันจึงจัดการ
งานเครื่องดื่มได้สบาย

ครืด ครืด

มีเครื่องดื่มสั่งเข้ามาอีก

T.43
Red Lemon Soda
2 ICE
WATER

เมื่อเห็นชื่อเมนูน้ำที่ไม่คุ้นเคย ฉันขอความเชื่อเหลือจากพี่ไอ
ทันที

“พี่ไอ เรดโซดาทำยังไง”

พี่โอด้างมือแล้วเดินมาหาฉัน

“พี่ใส่ถุงมือแป็บ แพนเปิดดูสูตรนะ แดงโซดาใช้แก้วนี้” พี่โอด
สวมถุงมือทำอาหารอย่างคล่องแคล่ว เขายื่นแก้วใสทรงสี่เหลี่ยมมาให้ฉัน

“สูตรบอกว่าใส่อะไรก็ปรุงไปตามนั้น ที่สำคัญคือเราต้องทำน้ำ
ให้ตรงกับรูปในเมนูที่สุด” พี่โอดอธิบายพลางลงมือทำให้ฉันดู

“มีอเดอร์อะไรอีกไหม”

“มีแค่น้ำแข็ง น้ำเปล่า ขอขอบคุณค่ะ พี่ไอ” ฉันขอบคุณแล้วนำ
เครื่องดื่มไปวางบนเคาน์เตอร์พร้อมแนบใบรายการไว้ด้วย

การทำงานวันแรกขลุกขลิกอยู่บ้าง และการเรียนรู้งานในวันแรก
ก็วุ่นวายมากจนทำให้ฉันลืมความเศร้าในใจก่อนจะมาเริ่มทำงานได้
ฉันลืมแม้กระทั่งความเหงาของตัวเอง

เวลาประมาณสองทุ่ม พนักงานเสิร์ฟสาวคนหนึ่งเข้ามา

ทักทายฉัน

“หนูชื่ออชนะคะ เดี่ยววันนี้จะสอนปิดร้านของแผนกเครื่องดื่ม
พีเรียนอยู่ปีไหนคะ” อีกฝ่ายทักอย่างเป็นมิตร ออเป็นคนที่ดีรู้เรื่องมาก

“ปีสามค่ะ พีชื่อแพนนะ”

“โอเค งั้นหนูเป็นน้อง หนูอยู่ปีสอง พีแพนล้างแก้วไปก่อนนะ
เดี๋ยวหนูเข้ามาช่วย”

“ได้จ้ะ”

ฉันล้างแก้วได้ไม่นานน้องออก็กลับมา เธออธิบายว่างานที่ต้อง
ทำเพื่อปิดร้านมีอะไร และต้องทำอะไรบ้าง เพียงไม่นานฉันกับน้องออก็
พูดคุยกันอย่างสนิทสนม

“พีแพนเรียนอยู่ปีสาม ‘มศว’ (อ่าน มอศอว) ไซ้ใหม่ ร้านเรามี
ปีสามเยอะเลยนะ” ระหว่างทำงานน้องออชวนฉันคุย

“ไซ้ ๆ วันนี้เหงามาก พีไม่รู้จักใครเลย”

“ตอนหนูเพิ่งเริ่มมาทำงาน ได้พีปีีสอนงาน พีปีปีก็เรียนอยู่
ปีสาม มศว แต่ตอนนี้พีปีปีลายาว”

“น้องออทำงานมานานแล้วหรือ” ฉันถามพลางจดจำชื่อปีปีไว้

“หนูทำมาได้สี่สิบวันแล้ว ยังไม่เคยได้เงินเดือนเลย” น้องออพูด

ช้า ๆ อย่างร่าเริง

“โอ้โห ทำงานไม่นานแต่เราดูแลลูกค้ามากเลยนะ เก่งจัง” ฉันคิด
ในใจว่าคงไม่อาจคุ้นเคยกับงานได้รวดเร็วแบบนี้

“เดี๋ยวออกไปพီးแพนที่คูนงานเอง”

แล้วเราก็สนทนากันต่อ ถึงขั้นตอนสุดท้ายของการปิดร้านน้อง
ออเป็นคนตักไขมันในบ่อดักไขมันทิ้ง แล้วให้ฉันขัดพื้นครัว เสร็จงาน
ปิดร้านทั้งหมดแล้ว น้องออมัดถุงขยะยกไปวางรวมกับถุงขยะที่กองไว้
เมื่อเรารวบรวมขยะครบจากทุกแผนกแล้วก็ถึงเวลาขนขยะไปทิ้ง

“แพน ไปทิ้งขยะด้วยกัน จะได้รู้ที่ทิ้งขยะ” พี่โอชวน

“ได้ค่ะ” ฉันตอบรับ

ทีมขนขยะไปทิ้งมีไม่กี่คน พี่โอเซ็นรถเข็น น้องออกก็มาด้วย
จุดทิ้งขยะของห้างสรรพสินค้าแห่งนี้อยู่ไม่ไกลแต่พวกเราต้องเดินอ้อม
ออกไปทางประตูด้านหลังห้าง ถึงจุดทิ้งขยะก็เดินไม่พียงประสงคค์็โขยมาจน
ผละ ฉันเข้าใจทันทีว่าทำไมจึงมีพนักงานมาร่วมทีมทิ้งขยะน้อยนัก

วันนั้นพอกลับถึงห้องพักที่หอ ฉันรู้สึกเหนื่อยแรงหมดสภาพโดย
สิ้นเชิง สองขาที่ต้องยืนตลอดหลายชั่วโมงในเวลางานเจ็บปวดเป็นพิเศษ
ถึงอย่างนั้นวันรุ่งขึ้นฉันก็ต้องไปทำงาน แถมยังต้องไปเปิดร้านแต่เช้าด้วย

7:00 น.

ฉันตื่นใจลืมตาตื่น ลุกไปอาบน้ำ แล้วไปรีดชุดทำงานค่อย ๆ
อย่างเสียบเซียบ เพราะกลัวจะปลุกกรรมเมท สวมชุดแล้วฉันก็หวีแต่งทรงผม

ให้เรียบร้อย ผู้จัดการใหญ่กำชับเรื่องการแต่งตัวและความเรียบร้อยของเสื้อผ้า ใบหน้า และทรงผมมาก เขาบอกว่าพนักงานเสิร์ฟถือเป็นหน้าตาของร้านด้วยไม่ใช่แค่อาหารเท่านั้น

ฉันไปถึงห้างสรรพสินค้าประมาณแปดโมงเช้า ได้เจอกับทีและเอชเพื่อนร่วมงานตรงทางเข้าออกห้างของพนักงานพอดี เอชเป็นพนักงานประจำครัวร้อนและเป็นเพื่อนสาวคนสนิทของที พวกเราทักทายกันเล็กน้อย ระหว่างลงซื้อแลกเปลี่ยนเข้าห้างในตอนเช้า ฉันได้เจอพนักงานครัวเย็นอีกคนที่เพิ่งมาถึง ทั้งสามคนพูดคุยทักทายกันส่วนฉันเป็นผู้ฟังเพราะยังทำตัวไม่ค่อยถูก ถึงแม้ที่เป็นพนักงานเสิร์ฟเหมือนกัน แต่ฉันรู้สึกเกรงใจเขามาก

การเปิดร้านครั้งแรกของฉันคือการเซ็ดโต๊ะ เก้าอี้ กวาด แล้วถูพื้นในร้าน แม้เป็นงานเล็กน้อยแต่ก็ทำให้ฉันเหนื่อย ร้อน และเหงื่อออกเยอะมาก เพราะแดดตอนเช้าส่องทะลุกระจกละเอียดเข้ามา ฉันเหนื่อยจนนึกว่าแทบจะตาย หลังจากทำงานของฉันเสร็จ ที่ผู้รับผิดชอบงานเตรียมอาหารสด อุปกรณ์และส่วนผสมการทำเครื่องดื่มซึ่งอยู่หลังร้านก็เดินออกมาสอนงานข้างนอกซึ่งเป็นพื้นที่บริการลูกค้าให้ฉัน

“เป็นไงบ้าง เดี่ยวฉันจะสอนว่าต้องเตรียมของข้างนอกยังไง เธอถ่ายรูปไว้ดูก็ได้นะ” ที่พูดกลางพาฉันเดินไปหน้าร้าน

“อย่างแรก หันป้ายหน้าร้านให้เป็น OPEN แล้วมาดูตรงนี้ หน้าเคาน์เตอร์ครัวร้อน นี่เป็นจุดส่งอาหารของครัว เราต้องเตรียมแท่นเสียบเช็ดไว้ตรงนี้ ต่อมาคือตรงนี้...”

ที่สอนงานตั้งแต่หน้าร้านจนถึงหลังร้านให้ฉันอย่างละเอียด วิธีการจัดการวางซ้อนล้อย่อม ตรงไหนเป็นพื้นที่วางผ้าเช็ดโต๊ะ การจัดเรียงถาดเสิร์ฟ ทุกอย่างกำหนดตำแหน่งที่วางไว้แน่นอน เป็นหน้าที่ของพนักงานเปิดร้านต้องเตรียมของไว้ให้เต็ม เรียบร้อย พร้อมใช้งาน วันนี้ฉันยังไม่ได้เรียนรู้การเตรียมอุปกรณ์และเครื่องปรุงสดที่ใช้ในการขงเครื่องต้ม เพราะที่ทำได้เสร็จแล้วตอนที่ฉันกวาดถูอยู่ข้างหน้า

พอร้านเปิดฉันก็เข้าไปยืนรับผิดชอบงานในแผนกเครื่องต้ม สลับกับเข้าไปล้างจานในครัวที่แผนกล้างจาน เมื่อว่างจากงานแผนกเครื่องต้ม

“เธอออกไปอยู่ข้างนอกก็ได้นะ ในครัwmันร้อน” ที่ชวนฉันออกไปข้างนอกเมื่อเราทำงานในครัวเสร็จ

“ได้สิ”

ฉันออกไปยืนข้างนอกกับที่สีกัก เมื่อมีลูกค้าเข้าร้านจึงไปอยู่ประจำในแผนกเครื่องต้ม เพราะยังไม่คุ้นเคยกับบรรยากาศในร้านนอกเคาน์เตอร์เครื่องต้ม และฉันยังทำอะไรข้างนอกไม่เป็นเลยสักอย่าง ไม่นานก็เริ่มมีพนักงานเสิร์ฟคนอื่นมาทำงาน

“มาใหม่เหรอ ทำอะไรเป็นแล้วบ้าง” พนักงานเสิร์ฟสาวที่ดูมีวุฒิภาวะ แลดูน่าเชื่อถือเดินเข้ามาทักทายฉัน

“มาใหม่คะ ตอนนี่ก็ล้างแก้ว ล้างจาน ทำน้ำเมงง่าย ๆ ได้แล้ว
คะ” ฉันตอบอย่างเจียมตัว

“ฉันชื่อซินะ เรียนอยู่ปีสาม มศว เธอเรียนที่ มศว ด้วยไหม” ซี
ถามอย่างเป็นมิตร

“เราชื่อแพน เรียนปีสาม มศว เหมือนกัน” เมื่อรู้ว่าคนตรงหน้า
เป็นเพื่อนร่วมสถาบันและเรียนอยู่ปีเดียวกันด้วย ฉันก็เลิกเกร็งทันที
ตอนแรกนี่คิดว่าเธอเป็นรุ่นพี่เสียอีก

“รู้จักน้ายาต่าง ๆ หรือยัง ล้างจานใช้น้ำยาอะไรู้ไหม”

“ไม่รู้” ฉันตอบตรง

“มาดูนี่ จำให้ได้นะ” ซีเดินไปอ่างล้างมือที่มีปุ่มกดน้ำยาสารพัด
อยู่ตรงนั้น และมีเอกสารบอกชื่อน้ำยาพร้อมกับคำแนะนำการใช้งานติดไว้
บนผนังด้วย

“น้ายาเยอะขนาดนี้ เราต้องจำให้ได้หรือเนี่ย ฉันคิดในใจแต่
ไม่ได้พูด

“ล้างจานเป็นไซ้ไหม ไหนล้างให้ดูหน่อย”

แผนกล้างจานอยู่ข้างอ่างล้างมือด้านหลังร้าน ที่เป็นทางเดิน
เชื่อมติดกับครัว เมื่อเพื่อนขอฉันจึงจัดให้ ฉันแสดงฝีมือการล้างจานแบบ
ครูพักลักจำตามที่เคยเห็นพี่โธล้าง แน่นนอนว่าไม่ถูกต้องหรอก ซีจึง
ถือโอกาสสอนงานล้างจานให้ฉัน ไม่นานซีก็ถูกเรียกไปช่วยงาน
ข้างหน้าร้าน ฉันจึงล้างจานต่อตามที่เขาสอน แต่เมื่อเจอสิ่งของที่ฉันล้าง

ไม่เป็น และนำเข้าเครื่องล้างจานไม่ถูก ฉันก็ออกไปถามซี หรือที ที่ทำงาน อยู่ข้างหน้าร้าน

วันนี้พี่ก็มาทำงานเช่นกัน พี่พุ่มวนุยกับงานบริการลูกค้าข้าง นอกครัว แต่ก็แบ่งเวลามาสอนงานฉันหลายอย่าง เมื่อถึงเวลาเลิกงานของ ฉันตอนห้าโมงเย็น พี่ก็เตือนให้ฉันเลิกงานได้ ระหว่างทางเดินไปเอา กระเป๋าทิ้งร้าน ฉันเจอซีนั่งทำงานหน้าแท็บเล็ตจึงเข้าไปคุยด้วย

“ทำอะไรเธอ” ฉันทัก

“ทำงานวิชาเรียน ช่วงนี้มีงานกลุ่ม” ซีเงยหน้าตอบ แล้วถามฉัน ว่า “เธอทำงานเป็นไงบ้าง คู่กับงานหรือยัง”

“เหนื่อยจังเลยเนาะ ซีทำงานมานานรึยัง” ฉันลงไปนั่งข้างซี เอนตัวพิงเธอ ฉันรู้สึกว่ามีอะไรจะเพ่งเจอกันแต่ฉันก็สนิทใจกับซีมาก เพราะซี น่าคบและดูจริงใจมาก

“ฉันทำมาหลายปีแล้ว เริ่มทำตั้งแต่ตอนมากรุงเทพฯ พอสอบติด มศว แล้วย้ายมาอยู่นี่ก็หางานทำเลย ไม่งั้นจะให้ทำยังไง อยู่กรุงเทพฯ อะไรก็แพง ทุกอย่างมีค่าใช้จ่าย” ซีคุยพลางพิมพ์งานไปพลาง

“โอ้โห ทำงานมานาน เก่งจังเลย ฉันเพิ่งทำแค่นี้ก็หมดแรง ไม่ไหว ทั้งเสียทั้งเหนื่อย”

“สู้ ๆ เธอ ทำไปเดี๋ยวก็ชิน ฉันเห็นมาหลายคนแล้ว ใครทำไม่ไหว เดี่ยวก็เข้าเดี๋ยวก็ออกไปเอง แต่เธอดูท่าทางน่าจะไหวนะ”

“มีการลาออกทันทีได้ด้วยเหวอ ฉะนั้นก็ว่าทำแล้วต้องทำนานเลย แบบต้องอยู่อย่างน้อยสามสี่เดือนก่อนถึงลาออกได้” ฉันทถามซีหน้าตาตื่น เพราะนี่ก็จริง ๆ ว่าพนักงานใหม่จะลาออกโดยเร็วไม่ได้

“ได้สิ บางคนเพิ่งมาแค่วันเดียวลาออกเลยก็มี” ซีขำเมื่อเห็นท่าทางตกใจของฉัน คอยเล่นกันต่อสักพักฉันก็บอกลา ปล่อยให้ซีทำงานของเธอไป ก่อนจะกลับฉันแวะไปบอกลาพี่พี พี่สาวใจดีที่ฉันเคารพ แต่หลังจากวันนั้นฉันก็ไม่ได้เจอพี่พีในฐานะรุ่นพี่สาวเสิร์ฟแล้ว เพราะอีกไม่กี่วันเธอก็ลาออกจากงาน แต่เรายังได้พบกันอีกในภายหลังเพราะสายสัมพันธ์ของพี่พีและพนักงานในร้านยังคงแน่นแฟ้น

การทำงานวันที่สามฉันยังประจำอยู่ที่แผนกเครื่องดื่ม ฉันเริ่มคุ้นชินกับงานในแผนกแล้วและเริ่มคุ้นเคยกับเพื่อนร่วมงานมากขึ้น วันนี้ฉันเพิ่งได้สแกนนิ้วตอนเช้างานเป็นครั้งแรกด้วย เพราะสองวันก่อนหน้านี้นี้พี่ผู้จัดการใหญ่ลืมเพิ่มลายนิ้วมือของฉันลงในระบบ วันนี้ฉันไม่เจอซี พี่พี และน้องออ แต่ยังคงมีพี่โอที่ฉันพอจะคุยหรือขอความช่วยเหลือได้ การทำงานในวันที่สามจึงดำเนินไปอย่างราบรื่น

ถึงเวลาปิดร้าน คราวนี้ฉันรับหน้าที่ปิดร้านในแผนกเครื่องดื่ม แบบทำคนเดียว เพราะโดยปกติงานในแผนกเครื่องดื่มก็ปิดคนเดียวอยู่แล้ว ตัวฉันผู้มีประสบการณ์การปิดร้านเพียงหนึ่งครั้งถ้วน จึงรีบร้อยพันความทรงจำเรื่องงานต่าง ๆ ในการปิดร้านที่น้องออเพิ่งสอนมาเมื่อสองวันก่อน แต่ฉันเต็มเต็มชิ้นส่วนความทรงจำไม่ครบ เพราะในวันนั้นน้องออตก

ไขมันออกจากบ่อดักไขมันเพียงคนเดียว ไม่ได้เรียกฉัน ฉันจะยื่นกั๊ กั๊ กั๊
ล้งเลวว่าควรทำงานนี้อย่างไร มองไปก็เห็นเพื่อนร่วมงานคนอื่นกำลัง
รับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองกันวุ่นวาย ฉันกำลังยืนเกรงใจว่าไม่รู้จะถาม
ใครดี ก็ได้ เอช เพื่อนสาวจากครัวร้อนเข้ามาช่วยเหลือ

“เธอต้องทำอย่างนี้ เปิดน้ำก่อน แล้วก็เปิดก็อกตัวนี้ไว้ ไขมันใน
บ่อดักจะได้ไหล” เอชไม่พูดพรั้มทำเพลง กูลีก็จุกเข้ามาช่วยฉันดักบ่อดัก
ไขมัน ซึ่งจะบอกว่าช่วยก็ไม่ถูก เพราะเหมือนว่าเธอทำงานนี้แทนฉัน
มากกว่า

“เธอเปิดฝาบ่อนั้นสิ” เอชชี้บอกฉันที่ยังคงยืนนิ่งเป็นเบือ

“ได้จ้ะ” ฉันลอบมองเอชทำงาน ตาเป็นประกาย ความรู้สึกของ
ฉันตอนนี้คือเอชเปรียบเหมือนเจ้าชายขี่ม้าขาวเลยทีเดียว

“มาใหม่หรือ ชื่ออะไร เราชื่อเจนะ” พนักงานเสิร์ฟชายคนหนึ่ง
เห็นรถตู้พ่นมาเทน้ำที่ท่อระบายน้ำหักทลายฉัน

“หวัดดีเจ เราชื่อแพน”

“เพิ่งมาทำงานหรือ เราก็นึกอยู่ว่าใครทำน้ำ ไม่เคยเห็น” เจชวน
คุยอย่างร่าเริง ฉันสัมผัสได้ถึงความเป็นมิตรจากหนุ่มเสิร์ฟคนนี้

“เอชย้ายแผนกแล้วหรือ” เจพูดแซวเอชจากครัวร้อนที่มาก
ช่วยฉันปิดแผนกเครื่องดื่ม

“ใช่แล้ว ไม่อยู่แล้วครัวร้อนนะ” เอชลอบหน้าตอบอย่างสบาย
อารมณ์

การได้รู้จักเพื่อนสองคนในวันนี้ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเจอบ่อน้ำ
กลางทะเลทราย จิตใจที่ห่อเหี่ยวก็ฟื้นขึ้นสดใส หลังจากได้เอชมาช่วย การ
ปิดร้านของฉันก็เข้าใจถึงความจริงมากขึ้น ก่อนหน้าที่จะมาช่วยฉัน เอชเปิด
แผนกครัวร้อนของตัวเองเสร็จแล้ว เธอจะกลับเลยก็ได้ แต่เธอมีน้ำใจ
มาช่วยฉันซึ่งคงดูท่าว่าทำงานคนเดียวไม่รอด ความช่วยเหลือของเอช
ทำให้ฉันมีกำลังใจทำงานที่นี้ต่อ

ทำงานได้ครบหนึ่งสัปดาห์ ฉันจึงเพิ่งทราบว่าเราขอปรับเปลี่ยน
ตารางทำงานได้ แต่ต้องส่งตารางเวลาที่เราสะดวกไปทำงานให้ผู้จัดการ
หรือคุณแม่ล่วงหน้าหนึ่งสัปดาห์ คุณแม่รับหน้าที่เป็นแผนกบุคคลของร้าน
ฉันรีบขอปรับเปลี่ยนตารางทำงานของสัปดาห์ถัดไปทันที จากวันธรรมดา
ที่เคยเริ่มงานตอนบ่ายสองโมงก็เลื่อนไปเป็นหกโมงเย็นเพราะติดเรียน
ช่วงบ่าย มาทำงานตามกำหนดตารางงานไม่ได้ ส่วนวันเสาร์
วันอาทิตย์ที่เคยเริ่มงานตอนเที่ยงก็ขอเลื่อนเป็นบ่ายโมงตรงแทน เพราะ
พนักงานช่วงเที่ยงเยอะอยู่แล้ว

ขึ้นสัปดาห์ที่สอง ฉันได้ออกจากแผนกเครื่องดื่มไปทำหน้าที่
พนักงานเสิร์ฟข้างนอกเคาน์เตอร์แล้ว ฉันได้รับหน้าที่ให้เสิร์ฟอาหารและ
เครื่องดื่ม เพื่อฝึกการจดจำตำแหน่งและเลขที่โต๊ะ รวมทั้งเมนูอาหารของ
ร้าน วันนี้ฉันมาทำงานพร้อมกับเจ ตอนนี้เราสองคนสนิทแบบซี้กันแล้ว
เรียบร้อย เพราะเจก็เรียนที่ มศว อยู่ชั้นปีที่สามเช่นกัน

“วันนี้บีบีก็มาทำงานนะ เราเห็นชื่อในตาราง” ช่วงที่ลูกค้ายังน้อย ฉันกับเจแอบยืนคุยกันได้บ้าง

“เรายังไม่เคยเจอบีบีเลย แต่ได้ยินชื่อบ่อยมาก” ฉันตอบเจเสียงกระซิบ เพราะไม่อยากจะให้ผู้จัดการชายได้ยินว่าพวกเราคุยกัน ร้านเรามีกฎว่าตอนทำงานไม่ให้พนักงานเสิร์ฟคุยเล่นกัน เพราะเสียบุคลิก ดูเหมือนไม่พร้อมจะทำงาน

“บีบีนิสัยดีมาก เดี่ยวแพนก็ได้เจอ” เจพูดแค่นี้ก็มีลูกค้าเดินเข้าร้านพอดี เจรีบผลະจากฉันไปรับลูกค้านำร้าน

ตั้งแต่มาทำงานฉันได้ยินชื่อบีบีบ่อยมาก แม้ยังไม่เคยเจอเธอเลยแต่ฉันก็รู้สึกดีกับเธอ เพราะทุกคนในร้านพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าบีบีน่ารักและตั้งใจทำงานดี

“หวัดดีจ้า ทุกคน” สาวผมสั้น สวมแว่นตา สวมเครื่องแบบพนักงานเสิร์ฟ ดูทะมัดทะแมงคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน ทักทายทุกคนพร้อมส่งยิ้มสดใส

ฉันยิ้มตอบเธอทันที ฉันจำเธอได้ ฉันเคยเจอเธอแล้วครั้งหนึ่งในวันที่มาส่งเอกสารสมัครงานและรอสัมภาษณ์งาน ตอนนั้นเมื่อฉันมาถึงร้าน ผู้จัดการคุณแม่บอกให้ฉันไปนั่งแล้วเธอก็เดินหายไป ในเมื่อนี้เป็นที่มาที่ร้านครั้งแรกฉันจึงเก็บ ๆ กัง ๆ ไม่แน่ใจว่าควรนั่งที่โต๊ะไหนกันแน่ ผู้หญิงผมสั้นคนนั้นคงสังเกตเห็นความลังเลของฉัน จึงช่วยผายมือไปยังโต๊ะติด

ผนังซึ่งเป็นมุมอับ ฉันรู้สึกชอบคุณเธอมาจนถึงวันนี้ และดีใจมากที่ได้เจอเธออีกครั้ง

เมื่อเอากระเป๋าไปเก็บที่หลังร้านเรียบร้อยปีก็ออกมาข้างนอก
ในส่วนบริการลูกค้า เธอเข้ามาทักฉัน

“หวัดดี พนักงานใหม่ใช่ไหม ฉันชื่อบีบีนะ” ผู้หญิงผมสั้นคนนั้นก็คือบีบีที่ทุกคนพูดถึงนั่นเอง และเป็นคนที่เคยช่วยเหลือฉันด้วย

“ฉันชื่อแพน เรียนอยู่ปีสาม มศว ฉันเคยเจอเธอ จำฉันได้ไหม วันนั้นที่ฉันมาส่งเอกสารสมัครงาน” ฉันพูดคุยกับบีบีอย่างสนิทสนมทันที เพราะรู้สึกสบายใจกับเธอมาก ไม่รู้สึกอึดอัดใจหรือกระอักกระอ่วนในการเพิ่งพบกันเลย

“อ้อ คนที่ยืนงง ๆ วันนั้นใช่ไหม ฉันก็เรียนปีสาม มศว เหมือนกัน เธอเรียนคณะอะไร”

“คณะมนุษยศาสตร์ เธอล่ะ”

“ฉันเรียนคณะสังคม รู้จักเจหรือยัง เจก็เรียนที่คณะมนุษยศาสตร์นะ”

“รู้จักแล้ว ฉันเจอเจก่อนเจอเธอ”

“ฉันลาหยุดงานไปอ่านหนังสือสอบนะ”

หลังจากวันนั้นฉันกับบีบีก็ทำงานด้วยกันอย่างเข้าขาเข้าคู่ เราพูดคุยหุงหนิงกันอย่างสนิทสนมราวกับเคยรู้จักกันมาก่อน

“สองคนนี่เพิ่งเจอกัน แต่ทำเหมือนรู้จักกันมาสิบปี” เจแชนเมื่อเห็นว่าฉันกับบีปีสนิทกันอย่างรวดเร็ว

“ฉันก็งงเหมือนกัน เพิ่งเจอบีปีแต่ฉันไม่เกร็งเลย” ฉันตอบเจ

“แน่นอนเพราะเราเป็นเพื่อนรักกันมาแต่ชาติปางก่อน” บีปีตอบเราหัวเราะกันทั้งสามคนแล้วรีบแยกย้ายไปทำงาน ก่อนจะถูกพี่ผู้จัดการชายเอ็ดเข้าเพราะมัวแต่ผู้พูดคุยเล่นกัน

หลังจากที่เจอบีปีฉันก็สนุกและเพลินกับการทำงานมากขึ้น เพราะได้พบเพื่อนที่รู้จักและเข้าใจกันเป็นอย่างดี คงเป็นเพราะชีวิตเราคล้ายกันมาก การทำงานพิเศษทำให้ฉันพบเจอผู้คนใหม่ ๆ มากมาย จากคนไม่เคยรู้จักกลายเป็นเพื่อน พี่ น้อง และได้พบผู้จัดการคุณแม่ผู้เปรียบเสมือนแม่ของฉันคนหนึ่งด้วย

“ไหนของขวัญที่เธอเตรียมมาจับฉลาก อวดหน่อย” เสียงที่ถามหาของขวัญช่วยปลุกฉันจากภวังค์ในอดีต เมื่อก่อนฉันเคยเกร็งกับที่แต่ตอนนี้ที่ทำงานด้วยกันมากกว่าหนึ่งปี พวกเรากลายเป็นเพื่อนสนิทกันแล้ว

“นี่ไง สวยไหม” ฉันชูถุงกระดาษสีฟ้าลายดอกไม้สุดน่ารักที่วางไว้บนโต๊ะขึ้นมาอวด

“ถูกสวยจัง แล้วเธอจับได้ใคร บอกมานะ”

“ฮึ ไม่บอก เดี่ยวเธอก็รู้” ทักทายกันได้นิดเดียวที่ก็กลับไปทำงาน

ต่อ

งานฉลองปีใหม่ของร้านในวันนี้ เมื่อวันก่อนพวกเราจับฉลาก เลือกคู่หูที่จะต้องหาของขวัญมาแลกกันไว้ล่วงหน้า แน่แน่นอนว่าต้องเป็น ความลับ ห้ามบอกใครเด็ดขาด และที่ที่ไม่รู้จักคือของขวัญในฤกษ์กระดษ น่ารักใบนั้นคือของขวัญให้ที่นั่นเอง ที่เป็นเพื่อนที่ฉันรักมาก เมื่อจับฉลาก ได้แลกของขวัญกับที่ ฉันดีใจเหลือเกินจึงพิถีพิถันกับการเตรียมของขวัญ เป็นพิเศษ

“ป้าเอาคอมฯ มาด้วยหรอวันนี้” เสียงบีบีเดินมาทักทายฉัน

“ใช่จ๊ะ เอามาทำงานวิชาการศึกษาคะ” ฉันตอบ

“ป้าเป็นไงวันนี้ ลูกค้าเยอะไหม” ฉันถามบีบีต่อโดยเรียกเธอว่า “ป้า” ที่มาของคำเรียกนี้คือบีบีดูอายุโสกกว่าอายุมากเวลาสวมแว่นตา คนอื่นในร้านเรียกเธอว่า “ยาย” แต่ฉันนึกถึงหัวอกเพื่อนว่าถูกเรียกแก่เกิน อายุ จึงเรียกบีบีว่า “ป้า” บีบีจึงเรียกฉันว่า “ป้า” ด้วยเหมือนกัน

“สบายมากวันนี้ ลูกค้าลุกเร็วมาก ฉันปิดร้านแผนกฉันเสร็จแล้ว เนี่ย” บีบีตอบ แล้วเดินมานั่งข้างฉัน เธอพูดว่า “ป้าเอาคอมฯ มาด้วย พอดีเลย ขออีมทำการบ้านวิชาจิตวิทยาหน่อยสิ”

“ยังไม่ทำอีกหรอ มาคะ รีบทำด่วน” ฉันรีบผลักคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กไปตรงหน้าเธอ

“ยัง บ้าทำส่งแล้วเหวอ ฉันเพิ่งได้คุยกับบัดดี้เมื่อวานนี้เอง ก็เลยยังไม่ได้อ่าน” ปีปีตอบพลางเปิดโทรศัพท์มือถือดูข้อมูลเกี่ยวกับบัดดี้ของการบ้านของเราครวญคืออาจารย์กำหนดให้ไปหาเพื่อนใหม่ ทำความรู้จักเขาและเขียนเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเขาส่งอาจารย์ ฉันกับปีปีเรียนวิชาโทตัวเดียวกัน

“ส่งแล้วสิคะ มีแต่บ้านนั่นแหละที่ส่งซ้ำ”

ฉันกับปีปีนั่งทำงานสักพักทุกคนก็เริ่มมารวมตัวกันฉลองปีใหม่ เราจัดงานในร้านของเรานั่นแหละ เพราะสะดวกสบายทั้งสถานที่และเวลาของทุกคน อาหารแสนอร่อยที่กินเลี้ยงกันปรุงจากฝีมือเชฟเอกประจำร้าน เมนูคือสเต็กไก่ เมนูใหม่เอี่ยมล่าสุดของร้านสองจาน และเซตซาหุมเยอร์มันจานใหญ่อีกหนึ่งจาน เครื่องดื่มน้ำอัดลมไม่อันบริการตัวเองที่แผนกเครื่องดื่ม แม้อาหารจะมีปริมาณไม่มากนักแต่ไม่เป็นปัญหาเพราะหลังจากนี้ทุกคนจะไปกินสุกี้แบบบุฟเฟต์กันต่อที่ร้านในห้างสรรพสินค้านี้แหละ ยกเว้นฉัน ซึ่งใจจริงอยากไปกับทุกคนมาก แต่ไปไม่ได้จริง ๆ พงุ่นนี่ฉันต้องไปมหาวิทยาลัยเพื่อนำเสนอหัวข้อสารนิพนธ์ จากวันเริ่มทำงานจนถึงวันนี้ผลสอบเปียบเดียวฉันก็กำลังเรียนชั้นปีที่ 4 เทอมสอง ใกล้เคียงจะเรียนจบแล้ว

หลังจากกินเลี้ยงเราก็เคลยการจับฉลากเล่นบัดดี้และมอบของขวัญให้กัน ฉันรู้ว่าบัดดี้ของฉันคือ ที แต่ยังไม่รู้ว่าใครจับฉลากได้ชื่อฉัน รอออย่างตื่นเต้นมาหลายวัน วันนี้ฉันก็ถึงบางอ้อ ซึ เพื่อนสนิทคนสำคัญ

นั่นเองที่จับได้ชื่อฉัน ที่ผ่านมาฉันไม่เคยเอะใจเลย แต่พอย้อนนึกดูก็รู้ว่า
 ที่เคยมาถามหลายครั้งว่าฉันอยากได้อะไรจากบัดดี้

ของขวัญจากซีคือตุ๊กตาทะต่ายสุดน่ารักและลิปสติกสีที่ฉันเคย
 เปรยว่าอยากได้ ซีมอบของให้พาลางพูดซ้ำ เพื่อหยอกคนอื่นว่า

“อิจจาบัดดี้อของฉันจริง ๆ ใครได้เป็นฉันบัดดี้นี้โชคดีเหลือหลาย”

ฉันเห็นด้วยกับซี เพราะซีเป็นคนน่ารักและแสนดี ฉันไม่เคยคิด
 เลยว่าจะโชคดีเช่นนี้

เราแลกของขวัญกันเสร็จ ก็ถึงเวลาที่ผู้จัดการร้านทั้งสามคนจะ
 มอบของขวัญเป็นกำลังใจให้พนักงานดีเด่นทั้งสามแผนก ได้แก่
 พนักงานเสิร์ฟ พนักงานครัวร้อน และพนักงานครัวเย็น ของรางวัลคือ
 ตุ๊กตามาสคอตประจำร้านสวมชุดไทย มอบเป็นของสมนาคุณพิเศษ
 สำหรับลูกค้าที่มียอดชำระสองพันห้าร้อยบาทในช่วงสงกรานต์เมื่อปีที่แล้ว
 ซึ่งแจกไม่หมด เหลืออยู่จำนวนหนึ่ง ฉันอยากได้มันมาตลอดตั้งแต่ปีที่แล้ว
 ฉันแอบหวังอยู่บ้างในใจว่ารางวัลนี้จะตกเป็นของฉัน

แผนกสาวเสิร์ฟ ผู้จัดการคุณแม่เป็นผู้ประกาศชื่อและมอบ
 รางวัล ฉันรู้สึกถึงสายตาของคุณแม่ที่จ้องมองมา จึงยิ้มรับอย่างมั่นใจว่า
 คุณแม่จะต้องประกาศชื่อฉันแน่

“มีพนักงานคนหนึ่งที่คุณแม่รู้สึกรู้ว่าสามารถวางใจฝากร้านไว้ได้ เวลา
 ที่พี่ต้องเข้าไปทำงานข้างในออฟฟิศ ถ้ามีคนหนึ่งอยู่ดูแลที่หน้าร้านพี่จะ
 สบายใจมาก แล้วพอเรามีคนเสิร์ฟไม่พอ พี่โทรเรียกให้มาช่วยเมื่อไหร่

เขาก็มาให้ตลอดเลย ไม่เคยปฏิเสธเลย พี่ขอยกรางวัลนี้ให้เขา น้องแพนมารับไป”

“แน่ะ ป้า” บีบีแซวฉันทันที

“ขอบคุณค่ะ คุณแม่” ฉันขอบคุณผู้จัดการคุณแม่อย่างเงิน ๆ แต่ก็ภูมิใจและสนใจ ฉันรับตุ๊กตาน่ารักกลางยิ้มแฉ่งปริ

ก่อนหน้านี้ฉันเคยเปรยกับผู้จัดการคุณแม่หลายครั้งว่าอยากได้ตุ๊กตามาสคอตของร้านตัวนี้จัง เพราะมันช่างน่ารักและพิเศษ เป็นรูปขนมปังชีสโทสต์หน้าตาอิมม์แยมสวมชุดไทยของผู้ชาย ถือปืนฉีดน้ำและถังน้ำใบจิ๋ว เป็นรูปเต็มตัวมีแขนขาด้วย ปกติแล้วตุ๊กตามาสคอตของร้านจะออกแบบให้มีแค่หน้าขนมปังรูปสามเหลี่ยมเท่านั้น แต่ผู้จัดการใหญ่มักจะมอบมันให้พนักงานคนสำคัญที่ลาออกไป ฉันเคยพูดแซวกับผู้จัดการคุณแม่บ่อย ๆ ว่า “สงสัยหนูต้องลาออกมั้ง ถึงจะได้ตุ๊กตา”

แต่คุณแม่จะตอบเสมอว่า “ไม่ได้มีวิธีเดียวที่จะได้มัน”

วันนี้ผู้จัดการคุณแม่ก็ทำให้ฉันประจักษ์เองว่าไม่ต้องลาออกฉันก็ได้มันมาครอบครอง ด้วยความขยันทำงาน ไม่เคยปฏิเสธเมื่อร้านขอความช่วยเหลือ และด้วยความที่ฉันไม่เคยสร้างปัญหาให้ร้านเลย

สรุปว่างานเลี้ยงฉลองปีใหม่อเล็ก ๆ ของเราเย็นวันนั้น มีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ ทุกคนปล่อยตัวตามสบาย คุยเล่น นั่งกินดื่มอย่างผ่อนคลาย ใช้เวลากับเพื่อนร่วมงานแสนสำคัญของเรา เมื่อถึงเวลา

แยกย้าย คนอื่นไปกินสุกี้กันต่อ ส่วนฉันเดินกลับหอพลางฮัมเพลงอย่างสุข
ใจพร้อมกับของขวัญปีใหม่มากมายเต็มมือ

4

เรื่องเล่าให้ฟังเพลิน

การทำงานในร้านอาหารมักมีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมาย ทั้งเรื่องขบขันจากเพื่อนร่วมงาน ความผิดพลาดของตัวเอง การพบเจอลูกค้าที่แตกต่างกัน ทำให้มีเรื่องเล่ามากมายจนพูดไม่หมด ฉันจึงเลือกบางเรื่องมาเล่าให้ฟังเพลินในที่นี้

เรื่องเล่า 1

ลูกค้ายังไม่จ่ายดังก!

วันหนึ่ง ฉันกำลังเก็บโต๊ะอย่างขยันขันแข็งหลังจากที่ลูกค้า
ช่วงเที่ยงลูกออกไปหมดแล้ว บรรยากาศภายในร้านเงียบสงบ มีเพียงแค่
เสียงจานกระทบกันเท่านั้น ทันใดนั้น ที่ เพื่อนของฉันก็พูดเสียงดัง

"แพน ลูกค้าโต๊ะนี้จ่ายดังกี้อย่าง"

"อ้าว ลูกค้าลูกไปตั้งแต่เมื่อไหร่" ฉันอุทาน ตกใจไปด้วย

เราสองคนรีบหันซ้ายหันขวา วิ่งออกไปข้างนอกร้านมองหา

ลูกค้า

"แพน ลูกค้ากำลังขึ้นบันไดเลื่อน"

"เดี๋ยวฉันพิมพ์บิลล์ให้ แป็บหนึ่ง" ที่รีบกดพิมพ์ใบเสร็จแล้วยื่นส่ง
ให้ฉันทันที ฉันกำใบเสร็จในมือแน่น รีบวิ่งตามลูกค้าขึ้นบันไดเลื่อนไป
ชั้นบน

"ลูกค้าคะ" ฉันส่งเสียงเรียกลูกค้าเมื่อเห็นหลังไวก ๆ ลูกค้าคนนั้นหยุดเดินแล้วหันมา

"ลูกค้ายังไม่จ่ายเงินค่าอาหารคะ" ฉันพูดอย่างสุภาพ พลังยื่นใบเสร็จให้

"จ่ายแล้วนะคะ พี่วางเงินไว้บนโต๊ะคู่กับใบเสร็จ" ลูกค้าตอบฉันอย่างใจเย็น

ได้ยืนดั่งนั้นฉันรีบขอโทษลูกค้าเป็นพัลวัน แล้วรีบวิ่งกลับไปร้าน

มาถึงก็เห็นว่าเจ้าที่ตัวดีเจอเงินที่ลูกค้าวางไว้บนโต๊ะแล้วมีหน้าขำลูกค้าคนนั้นยังใจดีจ่ายเงินเกินค่าอาหารจนเหลือเป็นค่าทิปให้พวกเราด้วย พูดได้แค่ว่าเรื่องวันนี้ฉันหน้าแตกอย่าบอกใครเชียว

เรื่องเล่า 2

สี่เท่ายังรู้พลาด

สถานการณ์ในร้านของฉันช่วงนี้ค่อนข้างราบรื่นดี พนักงานมีครบทุกตำแหน่ง พร้อมทำงานกันทุกวัน ลูกค้าก็ไม่มากไม่น้อยเกินไป กำลังดี ฉันทำหน้าที่แคชเชียร์สาวเย็นประจำการอยู่ที่จุดจ่ายเงินหน้าร้าน วันนี้ฉันทำงานร่วมกับน้องววย น้องพี น้อง ๆ สาวเสิร์ฟเเวบบางร่างน้อย แต่ทำงานคล่องแคล่ว

ตอนนั้นฉันกำลังจะเดินไปคุยกับน้องววยแก้เหงา เพราะลูกค้าบางตา ก็มีลูกค้าชาวต่างชาติสองคนเดินเข้ามา ฉันยิ้มทักทายอย่างเป็นมิตร ฝายมือเชิญลูกค้าเข้าไปด้านในพร้อมหยิบเมนูติดมือไปด้วย

“สวัสดีค่ะ ขออนุญาตนะคะ” ฉันทิม กล่าวทักทาย วางเมนูตรงหน้าลูกค้า ถึงแม้เป็นลูกค้าต่างชาติแต่ฉันชอบทักทายด้วยภาษาไทยเสมอ

พวกเขาสั่งอาหารทันทีโดยไม่ต้องดูเมนู เพราะเป็นลูกค้าประจำที่ชอบสั่งอาหารแบบเดิมทุกครั้ง “Two Salmon. But no salt, onion and..., you remember?”

“Yes.” ฉันทิมตอบรับเชิงว่า เข้าใจดี วางใจได้

“And two matcha. No ice” ลูกค้าสั่งเครื่องดื่ม

“Yes. Thank you” ฉันทิมรับ แล้วเดินออกมากดสั่งอาหารในแท็บเล็ตที่เคาน์เตอร์

ลูกค้าประจำสองคนในช่วงนี้มากินอาหารที่ร้านบ่อย พวกเขาชอบสั่งเมนูเดิม แบบพิเศษ คือไม่ใส่เกลือ ไม่รับเครื่องเคียงและผักตกแต่งจาน แม้ฉันจำหน้าลูกค้ากับเมนูอาหารที่พวกเขาชอบได้ แต่ฉันจำไม่ได้เลยว่าลูกค้าไม่ชอบใส่อะไรในอาหารบ้าง จึงมักจะผลักรวบรวมให้ครัวร้อนเป็นฝ่ายจำเอง

“น้องเอ โต๊ะ 33 นะ อาหารเหมือนเดิมนะ ลูกค้าประจำ จำได้ใช่ไหม” หลังจากกดออเดอร์เข้าไปในครัวฉันก็เดินไปกำชับน้องเอที่ทำงานอยู่ในครัวร้อนอีกที

“ได้พี่” น้องตอบอย่างมั่นใจ

การทำงานบริการคือการตอบสนองความต้องการ การให้ความใส่ใจ และการจดจำรายละเอียดของลูกค้าให้ได้ ที่สำคัญอย่างยิ่งคือการแสดงให้ลูกค้าเห็นว่าเรามีความสำคัญ และเราพยายามทำให้ลูกค้าประทับใจ ร้านของเราเน้นการบริการทุกระดับประทับใจ แม้ไม่ได้คิดค่าบริการหรือเซอร์วิสชาร์จ์ แม้แต่เปอร์เซ็นต์เดียว ไม่ว่าลูกค้าจะขอสิ่งใดหรือไม่ต้องการสิ่งใดล้วนบอกพวกเราพนักงานได้ทุกอย่าง เราจะพยายามทำให้อย่างครบถ้วน

“พีแพน แคชเชียร์ค่ะ” น้องพนักงานเสิร์ฟเรียกให้ฉันไปคิดเงินลูกค้า

“มาแล้วค่ะ” ฉันขานรับ แล้วรีบเดินไปกดเครื่องคิดเงินให้ลูกค้าทันที

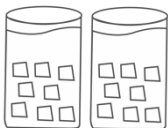
เสร็จจากลูกค้ารายนั้น ฉันหันมากวาดตาดำรวจดูลูกค้าในร้าน แล้วก็พบจุดผิดปกติที่ทำให้น้ำดื่มของลูกค้าต่างชาติโตะ 33 ปริมาณไม่ลดลงเลย

ทันใดนั้นฉันก็นึกขึ้นได้ ว่าลืมบอกแผนกเครื่องดื่มว่าพวกเขาไม่เอาน้ำแข็ง

ฉันรีบเดินไปเปลี่ยนแก้วน้ำให้ใหม่ แบบไม่ใส่น้ำแข็ง พลังกล่าวขอโทษไปหลายครั้ง

การทำงานบริการเป็นเรื่องจุกจิก หลายครั้งเราตอบสนองความต้องการของลูกค้าไว้ก่อน ด้วยความตั้งใจว่าเราจะทำตามที่เขาขอแน่ ๆ

หากเขาถามอะไรเราต้องตอบได้ หากเขาขออะไรเราต้องให้ได้ แต่บางครั้งสาวเสิร์ฟอย่างฉันก็มีการเพลอสิมบ้าง เพราะการทำงานร้านอาหารเราไม่เคยหยุดยุ่ง งานเก่ายังไม่ทันเสร็จงานใหม่ก็เข้ามาแล้ว ฉันอยากย้ายแก้บรรดาสาวเสิร์ฟหนุ่มเสิร์ฟทั้งหลายว่าเวลาทำงานต้องมีสติให้มากตลอดเวลา

เรื่องเล่า 3

ออเดอร์เดลิเวอรี่ที่เป็นอดีต

วันนี้ฉันรับหน้าที่เป็นคนเปิดร้าน ซึ่งเป็นงานหนักและยับยั้ง
จุกจิกไปหมด มันเป็นงานที่เราทำทุกอย่างให้เสร็จคนเดียวได้ แต่ความ
ทรมานของงานเปิดร้านคือฉันต้องตื่นตั้งแต่เช้า ซึ่งทำให้ฉันคนนอนดึกมาก
ไม่ค่อยมีสติสมบุรณ์เท่าไรนัก เวลาเปิดร้านเราต้องทำงานภายในเวลา
จำกัด เพราะเรากำหนดเวลาเปิดร้านไว้อย่างแน่นอน ฉันรีบทำงาน
ตามลำดับความสำคัญว่าต้องทำอะไรก่อนหลัง เริ่มจากเปิดสวิตช์ไฟของ
เครื่องล้างจานให้เริ่มเติมน้ำเข้าเครื่อง ซึ่งใช้เวลานานเพราะเป็นเครื่อง
ล้างจานขนาดใหญ่ จากนั้นจึงเช็ดโต๊ะ จัดเก้าอี้ กวาดถูส่วนบริการลูกค้า
เตรียมช้อนส้อม ผ้าเช็ดโต๊ะพร้อมกับเติมน้ำยาเช็ดโต๊ะให้เต็มทุกขวด

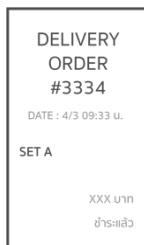

วางไว้บนโต๊ะเก็บอุปกรณ์ของพนักงานเสิร์ฟ เมื่อจัดการหน้าร้านส่วนรับลูกค้าเสร็จแล้ว ฉันจึงเข้าไปหลังร้าน เพื่อเตรียมของที่แผนกเครื่องดื่ม นำผลไม้สดออกจากตู้เย็นมาหั่นชิ้นและทำน้ำผลไม้สกัดเย็นใส่เหยือกไว้ หั่นผลไม้ แดงโม สับปะรดและแคนตาลูป สำหรับทำเครื่องดื่มปั่น และหั่นแบบชิ้นบางเพื่อใช้ตกแต่งแก้วเครื่องดื่มเตรียมไว้ให้เรียบร้อย หลังจากเสร็จงานในแผนกเครื่องดื่ม ฉันก็เดินถัดไปทำงานล้างจานในแผนกล้างจาน เพราะเติมน้ำเต็มเครื่องแล้ว ตอนนั้นครัวร้อนและครัวเย็นที่อยู่ถัดจากแผนกเครื่องดื่มเริ่มส่งภาชนะและอุปกรณ์ที่ใช้ปรุงอาหารเสร็จหลังเปิดร้านมาวางไว้ให้ล้าง ซึ่งในขณะที่เตรียมเปิดร้านไป ฉันก็ต้องดูแลออเดอร์อาหารจากแอปพลิเคชันสั่งอาหารแบบเดลิเวอรี่ ที่เปิดให้บริการตั้งแต่เวลาเก้าโมงเช้า ก่อนเวลาเปิดร้านในตอนสิบโมงเช้าด้วย

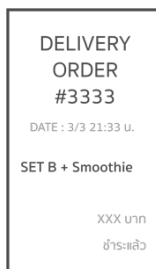
ตึ่งตึ่ง ตึ่งตึ่ง

เสียงแจ๊สเตือนจากเครื่องรับคำสั่งอาหารแบบเดลิเวอรี่ดังขึ้น จากจุดชำระเงินข้างหน้าร้าน ฉันรีบวางมือจากงานล้างจาน วิ่งไปดูนอกครัว เครื่องพิมพ์รายการอาหารแสดงคำสั่งว่า

ลูกค้าสั่งเมนูชุด A

ฉันดูรายการอาหารที่ลูกค้าสั่งให้แน่ใจมาก ๆ แล้วเดินเข้าไปบอกครัวร้อนให้ทำอาหารชุด A เมื่อฉันถือใบรายการคำสั่งนั้นไปติดที่หน้าช่องส่งอาหารของครัวร้อนซึ่งอยู่ด้านข้างจุดชำระเงิน ก็เห็นว่ามีใบรายการอาหารอีกใบติดไว้ก่อนแล้ว ฉันอ่านแล้ววิ่งไปครัวร้อน

"พีมี มีออเดอร์เซต B ด้วย พีมีรู้หรือยัง แพนเห็นใบสั่งติดอยู่ตรงนี่" ฉันท้าปากครีวร้อนให้แน่ใจ เพราะคิดว่าผู้จัดการเอาใบคำสั่งอาหารมาติดไว้ ขณะฉันไปทำงานอยู่ข้างหลังร้าน

"ยัง พีมีแค่เซต A ที่แพนเพิ่งบอก" พีมีคนทำครีวร้อนวันนี้ตอบ
"งั้นมีสิ่งเซต B อีกที่ด้วยนะ"

สื่อสารกับครีวร้อนเสร็จฉันก็ไปทำงานของตัวเองต่อ

เวลาผ่านไป ออเดอร์ชุด A มีคนขับรถมอเตอร์ไซค์รับส่งอาหารเจ้าดังมารับไปส่งลูกค้าแล้ว แต่ออเดอร์ชุด B ยังวางอยู่ที่เดิม

"แพน มาดูซิ ออเดอร์อะไรทำไมยังไม่มีการมาเอา" พีอาร์ผู้จัดการใหญ่ ผู้รับหน้าที่เปิดร้านวันนี้เรียกให้ฉันไปตรวจออเดอร์

"นั่นสิ พีอาร์ สั่งมานานแล้วนะ หนูเองก็ง" ฉันทอบผู้จัดการแล้วลองกดบันทึกประวัติการสั่งออเดอร์อาหารที่บันทึกไว้ในเครื่องรับคำสั่งซื้อแบบเดลิเวอรี่ เพื่อหาเบอร์โทรศัพท์ติดต่อคนขับรถรับส่งอาหาร แล้วก็รู้ความจริงจากวันที่ซึ่งเครื่องบันทึกไว้ ว่ามันคือคำสั่งซื้อของเมื่อวานนี้

ฉันนั่งคิดว่าจะเดินไปสารภาพผิดกับผู้จัดการ พีอาร์ผู้จัดการก็พูดขึ้นก่อนว่า

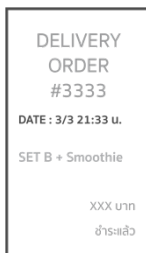
"แพน ไหวไหมน้อง น้ำมันออเดอร์ที่สั่งของเมื่อวาน" พีอาร์รู้ทันทีที่เห็นวันที่ในใบออเดอร์

“ตื่นจะ ตื่น มีสติหน่อย” พี่อาร์พุดที่เล่นที่จริง แล้วหยิบมือถือมาถ่ายรูปไปออกเดอรันั้น กดส่งลงกลุ่มแชทของที่ทำงาน เพื่อประจานวีรกรรมการทำงานพลาดของฉัน คนอื่นรู้แล้วจะได้ระมัดระวังและทำงานรอบคอบยิ่งขึ้น ที่จริงวิธีของเขาเป็นการสอนงานแบบหนึ่ง เพราะมันช่วยเตือนพวกเราทั้งร้านที่อยู่ในกลุ่มแชทว่าไม่ควรรับออเดอร์พลาด อาหารเดลิเวอรี่หรืออาหารในร้านที่ทำแล้วไม่มีใครมารับ หรือพนักงานทำออเดอร์ผิดพลาด ถือเป็นของเสียที่ต้องตัดจ่ายทิ้งไป เราไม่ขายให้ลูกค้าคนอื่นหรือให้พนักงานกินเอง จึงกลายเป็นว่ายอดขายของที่ร้านหายไปฟรี ๆ ความเสียหายจึงเกิดแก่ร้าน แต่เนื่องจากครั้งนี้เป็นความผิดพลาดครั้งแรกของฉัน พี่อาร์จึงไม่ได้ลงโทษอะไร เพียงแต่สั่งเก็บอาหารที่ทำมาแล้วเข้าตู้เย็นไปเผื่อว่าในเช้าวันนั้นอาจจะขายได้ เพราะยังไม่ได้เสียหายอะไร

เมื่อพนักงานในร้านทำผิดพลาด โดยปกติผู้จัดการทุกคนจะตักเตือนแต่ไม่มีการหักเงินหรือให้จ่ายเงินชดเชย นอกจากจะเป็นการทำผิดพลาดในฐานะพนักงานแคชเชียร์เท่านั้น หากพนักงานคิดเงินจากลูกค้าขาดไป ก็ต้องรับผิดชอบจ่ายคืนร้านตามส่วนที่ขาดไป ทั้งนี้เพื่อให้นักงนาคิดเงินอย่างรอบคอบ ระมัดระวังกันนั่นเอง

จากนั้นเมื่อเปิดร้านช่วงเช้าซึ่งบีบีเข้ามาทำงาน ฉันจึงได้รู้ว่าบีบี นั้นละคือคนติดไปออกเดอรันั้น เมื่อคืนเธอรีบปิดร้านจึงไม่ได้ตั้งออกไป เธอไม่คิดว่าจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น ดังนั้นถือว่าพวกเราทำงานพลาดกันทั้งทีมในวันนั้น

การทำงานตอนเช้าต้องพอสติมากเป็นพิเศษจริง ๆ
ความผิดพลาดครั้งนี้ทำให้พวกเราเสียใจที่ทำให้ยอดขายของร้านเสียหาย
และจดจำไว้ว่าต้องพยายามช่วยกันดูแลอย่าให้มันเกิดขึ้นอีก

เรื่องเล่า 4

แบบฝึกหัดการเป็นรุ่นพี่

“หนูขา รีดเสื้อผ้าบ้างหรือเปล้าคะลูก” ฉันทักน้องหน้าใหม่ที่เพิ่งมาทำงาน เมื่อเห็นว่าเสื้อพนักงานเสิร์ฟของน้องยับยู่ยี่ไม่น่าดู

“ไม่ได้รีดค่ะ พี่แพน เมื่อเช้าหนูรีบ” น้องตอบตรง ๆ

“พุงนี้รีดให้เรียบร้อยนะ เดี่ยวพี่จะตรวจ” ฉันทุดเตือนด้วยเสียงเหมือนแกล้งให้ดูเป็นเรื่องขำ

การไม่รีดเสื้อที่สวมมาทำงานเป็นเรื่องที่พอเข้าใจได้ เพราะฉันเองก็ขี้เกียจรีดเสื้อผ้าเหมือนกัน แต่ชุดที่พนักงานสวมเป็นหน้าตาของร้านเพราะลูกค้าได้เห็นประจักษ์ตาในระยะใกล้ พนักงานเสิร์ฟอย่างเราไม่ควรสวมเสื้อที่ยับยู่ยี่ แต่ควรดูสะอาดสะอ้านเรียบร้อยตลอดเวลา ฉันจึงอดไม่ได้ที่จะเข้มงวดกับน้องพนักงานใหม่ในเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้

เมื่อฉันทำงานไปนานขึ้นเรื่อย ๆ สิ่ง que เพิ่มมาตามอายุงาน ก็คือ ความรับผิดชอบและความกดดัน

ความรับผิดชอบต่องานคือตลอดเวลาที่เข้าไปทำงาน ฉันต้องใส่ใจดูแลลูกค้าให้ทั่วถึงทั้งร้าน ต้องรับมือกับปัญหาจุกจิกที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ต้องสวดส่งคอยดูแลความเรียบร้อยของร้านให้เนียบตลอดวัน ต้องตรวจสอบหน้าตาอาหารก่อนนำไปเสิร์ฟว่าถูกต้อง สะอาดน่ากินไหม เรื่องความรับผิดชอบเหล่านี้ฉันจัดการได้ไม่ใช่ปัญหา สิ่งที่เป็นปัญหาสำหรับฉันคือความรู้สึกกดดัน เพราะงานของพนักงานเสิร์ฟนอกจากการรับออเดอร์ เสิร์ฟอาหารแล้ว ก็คือที่ร้านคาดหวังให้เราเสนอขายอาหารต่าง ๆ เพื่อदनยอดขายของร้านให้สูงขึ้นได้ด้วย

แม้การดูแลยอดขายจะไม่ใช่นหน้าที่ของพนักงานเสิร์ฟโดยตรง แต่เราก็ต้องช่วยร้านทุกทางที่ทำได้ ในฐานะพนักงานเสิร์ฟเราจะต้องวิเคราะห์ความต้องการของลูกค้าให้ออก เพื่อเสนอขายโปรโมชันอาหารให้ตรงตาม que ลูกค้าต้องการ และมันต้องเป็นโปรโมชันที่สร้างกำไรให้ร้าน การทำกำไรให้ร้านของเราเป็นเรื่องยาก เพราะรายได้ของร้านอาหารแบบเราขึ้นอยู่กับจำนวนลูกค้า ยิ่งลูกค้าเข้าร้านมากยอดขายก็ยิ่งสูงตาม แต่ร้านสาขาที่ฉันทำงานมีลูกค้าค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับร้านสาขาอื่นซึ่งอยู่ในห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่กว่า ประกอบกับสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำใน พ.ศ. 2567 เช่นนี้ ทำให้คนไม่ค่อยจับจ่ายใช้สอยกับของฟุ่มเฟือย หรือ

การกินอาหารนอกบ้านกันนัก จึงยากที่พวกเขาจะดึงรายได้ของร้านให้สูงขึ้น เรื่องนี้เองที่ฉันรู้สึกกดดันอยู่ลึก ๆ ตลอดเวลาที่ทำงาน

แต่ยังมีความรับผิดชอบอีกอย่างที่สำคัญไม่แพ้สองเรื่องข้างต้น นั่นก็คือความรับผิดชอบในฐานะพนักงานรุ่นพี่ที่อยู่มานาน ซึ่งต้องคอยสอนงานให้พนักงานที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ในฐานะรุ่นพี่ในที่ทำงาน ฉันประเมินให้ตัวเองว่ารับผิดชอบการสอนงานน้องใหม่ได้แบบค่อนข้างดีติดลบ

ถ้าพึ่งแค่การสอนงานให้น้องใหม่ไม่ใช่เรื่องยากเกินไป แต่รุ่นพี่ที่ทำงานมานานต้องพยายามเข้าใจบุคลิกของเด็กรุ่นใหม่ให้มาก ไม่ควรเปรียบเทียบตัวเองกับน้องใหม่ที่เพิ่งมาเริ่มงาน หากน้องใหม่มีคำถามหรือขาดประสบการณ์บางอย่างแล้วทำงานพลาดก็อย่าถือผิดจนต้องดักเตือน หรือต่อว่า กว่าฉันจะคิดได้แบบนี้ก็เพราะเคยผ่านวันเวลาการฝึกตนเพื่อเป็นรุ่นพี่ที่ดีมาก่อน

“พี่แพนคะ พี่แพนช่วยไปหาลูกค้าโต๊ะนั้นให้หน่อยได้ไหมคะ เขาถามเรื่องโปรโมชันแล้วหนูไม่แน่ใจ” น้องพนักงานใหม่เดินมาขอความช่วยเหลือจากฉันที่กำลังทำงานอื่นง่วนอยู่

“อันนี้โปรโมชันใหม่ไง บริษัทเพิ่งแจ้งมาเมื่อคืน พี่ผู้จัดการชายเพิ่งส่งข้อมูลให้อ่านในแชทกลุ่มอีกรอบเมื่อเช้านี้เองนะ” ฉันตอบอย่างหงุดหงิด เพราะถือว่าการเป็นพนักงานเสิร์ฟควรกระทำหรือร้อนให้ตัวเองรอบรู้เรื่องโปรโมชันต่าง ๆ ของร้าน ลูกค้าถามอะไรจะต้องตอบได้ชัดเจน

เพราะลูกค้าถือว่าเราต้องเป็นแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ เพราะเราทำงานอยู่ในร้านนี้

“พี่ไปหาลูกค้าก่อน แล้วเดี๋ยวจะมาคุยด้วย” ฉันทบอกร่องแบบเดือนให้รอการเทศนา แล้วรีบเดินถือแท็บเล็ตเมนูไปหาลูกค้า

รับออเดอร์ลูกค้าเสร็จเรียบร้อย ฉันทิ้งเริ่มเทศนาน้องพนักงานใหม่อย่างจริงจัง เริ่มจากถามแบบคาดคั้นว่า

“นี่เรารู้โปรโมชั่นอะไรของร้านบ้าง โปรโมชั่นสำหรับลูกค้าที่ใช้บัตรเครดิตอะไรแบบนี้ รู้บ้างไหม” ฉันทถามอย่างพยายามควบคุมอารมณ์

“รู้โปรโมชั่นที่เราออกร่วมกับบัตรเครดิตค่ะ แล้วก็โปรโมชั่นสำหรับบัตรสมาชิก”

“ก็ดี แต่เราต้องกลับไปอ่านโปรโมชั่นอื่นด้วยนะ ร้านเรามีโปรโมชั่นเยอะแยะ มาทำงานแบบไม่รู้โปรโมชั่นได้ยังไง ลูกค้าถามอะไรเราก็ตอบไม่ได้สิ เวลาที่มีโปรโมชั่นใหม่ ๆ พี่ผู้จัดการชายเขาก็ส่งเข้ากลุ่มแชทให้เราู้กันตลอด” ฉันทบ่นไปหนึ่งชุดอย่างหงุดหงิด แล้วปล่อยมือไปทำงานต่อ ตอนนั้นฉันคิดว่าทำงานแต่ละวันทั้งเหนื่อยทั้งวุ่นวายมากพอแล้ว เวลาฉันเจอปัญหาเพิ่ม จากความไร้ประสบการณ์หรือการขาดทักษะของเพื่อนร่วมงาน โดยเฉพาะพวกรุ่นน้องหน้าใหม่ ฉันมักจะลืมความอดทน ชอบแสดงท่าทีโมโหออกมา อาจเป็นเพราะตอนนั้นฉันยังขาดวุฒิภาวะและขาดความเข้าใจในตัวผู้อื่น จนกระทั่งฉันได้ปรึกษากับคุณแม่ เรื่องการทำงานของน้องใหม่จึงปรับเปลี่ยนความคิด

“น้องใหม่ ทำงานเป็นไงบ้างแม่” ฉันทวนผู้จัดการคุณแม่คุยขณะยืนอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ที่เธอทำงาน

“ก็ดีนะ เขาเพิ่งมาใหม่ ตั้งใจทำงานดี” ผู้จัดการคุณแม่พิมพ์งานไปพลางปากก็ตอบพลาง เธอพูดต่อว่า “แต่เห็นบอกว่าโดนพี่บ่นบ่อย ฉันว่าคนเราไม่เหมือนกัน เขาเป็นแค่เด็กใหม่ เพิ่งจะเริ่มทำงานเอง จะหวังให้ทำถูกทุกอย่างไม่ผิดพลาดเลย ได้อย่างใจเราไปหมด เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ก็จริงค่ะ น้องเพิ่งมาใหม่ จะไปรู้อะไรว่าทำพลาดตรงไหนมั้ง” ฉันทวนรู้ทันทีว่าคุณแม่ไม่ได้ต่อว่าฉัน แต่เธอรู้ดีว่ามีบางครั้งที่ฉันดูน้องใหม่ คนนี้ พอเราคุยกัน ฉันก็นึกย้อนไปถึงตอนที่เผลอต่อว่าน้องใหม่ ฉันเริ่มสำนึกแล้วว่าฉันทำไม่ค่อยถูก

อาจเป็นเพราะฉันตั้งความคาดหวังกับน้องใหม่สูงมาก คิดเอาเองว่าน้องจะต้องทำงานได้สมบูรณ์แบบ ต้องรับผิดชอบ เรียนรู้งานมาล่วงหน้า และควรทำงานได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่ผิดพลาดเลย ทั้งที่ความจริงแล้วน้องเป็นเพียงพนักงานใหม่ ยังไม่รอบรู้ ขาดประสบการณ์ จึงทำผิดพลาดได้เป็นปกติ แต่ก่อนที่ฉันจะไตร่ตรองคิดแบบนี้ได้ก็เผลอต่อว่าน้องไปหลายครั้งแล้ว บัดนี้ฉันคิดได้ว่าต่อไปถึงแม้น้องทำงานผิดพลาด แต่ในฐานะรุ่นพี่ ฉันควรใจเย็นคอยเป็นที่พึ่งที่ปรึกษา คอยให้ความช่วยเหลือแก่น้อง แทนการดูว่าให้น้องเสียใจ

นับจากนั้นมา ฉันก็ปรับเปลี่ยนความคิด พยายามใจเย็นและอดทนกับการสอนงานน้องใหม่มากขึ้น ฉันทำดีกับน้องใหม่เพื่อชดเชย

ให้กับความผิดก่อนหน้านั้น และพูดคุยขอโทษน้องใหม่ตรง ๆ แต่น้องบอกว่าไม่เคยโกรธฉัน ยังคงมองว่าฉันเป็นรุ่นพี่ที่น่ารัก น่าเชื่อถือ ฉันเองก็มองน้องในมุมใหม่ คิดว่าน้องใหม่เป็นน้องที่น่ารักและต้องประทับใจประคองให้กำลังใจกัน เพื่อให้ทุกคนในร้านเราทำงานได้อย่างมีความสุข

เรื่องเล่า 5

Wine Why?

"ฉันกลับมาแล้ว" ฉันร้องบอกรুমเมทตั้งแต่เปิดประตูเข้าห้อง
ห้องพักของฉันและรুমเมทไม่ได้กว้างมากนัก ขนาดประมาณ 25
ตารางเมตร มีระเบียงขนาด 1.5 ตารางเมตรอยู่ตรงข้ามประตูทางเข้า เรา
เปิดประตูกระจกบานเลื่อนออกไปตากผ้าได้ เมื่อเปิดประตูเข้ามาจะเจอ
ตู้เสื้อผ้าตั้งอยู่ติดประตูพอดี มีเตียงคู่หลังหนึ่งตั้งอยู่กลางห้อง ด้านซ้าย
ของเตียงวางโต๊ะทำงานของรুমเมท ซึ่งเธอใช้เป็นโต๊ะอาหารด้วย
ด้านขวามือของเตียง ห่างไปประมาณหนึ่งเมตร เป็นประตูห้องน้ำขนาด

กะทัดรัด มีโต๊ะเครื่องแป้งตั้งอยู่ปลายเตียง ซึ่งเป็นทั้งโต๊ะนั่งทำงานและโต๊ะกินข้าวของฉัน

"ร้อน ร้อน ร้อน ร้อนมาก หิวจัง เธอจะกินอะไรเย็นนี้" ฉันบ่นพลางถามพลาง

ทุกครั้งที่กลับถึงห้องพัก ความเหนื่อยล้าที่ฉันอดกลั้นไว้ไม่เคยได้แสดงออกขณะทำงาน ถูกปลดปล่อยออกมาทั้งหมด ฉันปล่อยวางมาดพนักงานรุ่นพี่ที่หน้าเคาเตอร์ พนักงานตัวอย่างของร้าน กลายสภาพเป็นแค่นิสิตสาววัยรุ่นคนหนึ่ง คุยเรื่องจืดชืดของการอยู่ร่วมห้องกัน

"วันนี้กินข้าวมันไก่" เสียงรุมเมทที่นั่งประจำอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กของเธอตอบ

"อีกแล้ว" ฉันล้อ

"ฉันกินอะไรดีน้ำ สั่งน้ำปั่นร้านนั้นก่อนดีกว่า" ฉันนั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องแป้งแล้วเปิดแอปพลิเคชันสั่งอาหารในโทรศัพท์มือถือ

"อ้าว ร้านปิดไปแล้ว ได้ยังไง มันเป็นร้านเดียวที่มีไข่มุกในชานะ" เมื่อเห็นว่าร้านขายน้ำที่ฉันอยากกินปิดไปแล้ว ฉันก็โวยวายโหยหวนกับเพื่อน พอลางเอามือเลื่อนจอหาร้านอื่น

"โ๊ะ! ร้านข้าวมันไก่มีน้ำแข็งไสขายด้วย ฉันกินข้าวมันไก่ตามเธอแล้วกัน" ฉันกดสั่งอาหารให้เราสองคน แล้วจัดการลอกคราบตัวเอง ถอดเสื้อผ้าชุดทำงานที่แสนสกปรกราวกับผ่านมรสุมลูกใหญ่ออก ถอดถุงเท้า

โยนผ้ากันเปื้อนลงในกองเสื้อผ้าใช้แล้ว แล้วเข้าไปอาบน้ำชำระล้างร่างกายให้สดชื่น

แล้วเหตุการณ์ประจำห้องก็เกิดขึ้น เป็นรอบที่ล้าน

"เธอ ฉันลืมเอาผ้าเช็ดตัวเข้ามา" ฉันแฉ่งประตูห้องน้ำบอก รুমเมทเป็นนัย ๆ

"เดินออกมาเอาเลย มีดแล้วไม่มีคนเห็นเธอหรอก" รুমเมทของฉันพูดอย่างใจดี

"ไม่เอา" ฉันอ่อนเพื่อน

แม้จะทำท่าไม่เต็มใจเลย แต่รูมเมทของฉันก็ยอมถอดหูฟังออกจากโต๊ะทำงานเดินอ้อมเตียงหยิบผ้าเช็ดตัวจากข้างนอกระเบียงมายื่นให้ฉันที่หน้าประตูห้องน้ำ

"ตั้งกั๋ว" ฉันยกคิ้วให้แบบน่าหมั่นไส้

อาบน้ำแต่งตัวใหม่เสร็จ ฉันก็สดชื่นอารมณ์ดีขึ้นเยอะ ฉันเริ่มบรรยายชีวิตการทำงานในวันนี้ให้รูมเมทฟัง เหมือนเป็นการระบายภาระที่แบกไว้ในใจตลอดวัน ทั้งเรื่องลูกค้า เรื่องเพื่อนร่วมงาน เรื่องปัญหาเรื่องขาช้ำ และอื่น ๆ ไม่สำคัญเลยว่าเพื่อนจะฟังฉันหรือไม่ เพราะถึงไม่ฟังฉันก็พูดอยู่ดี

"วันนี้ะ มีลูกค้าต่างชาติมา ฉันเห็นว่าไม่มีใครไปรับออเดอร์ ฉันก็เลยไปรับเอง" ฉันเริ่มเล่า

"ตอนลูกค้าสั่งอาหารก็ปกติดีนะ แต่พอเขาสั่งน้ำเท่านั้นแหละ
ฉันปวดหัวเลย" ฉันเริ่มหยอด

"ในเมนูมันมีรายการไวน์ว่าเราขายด้วยใช่ไหม แต่ร้านฉันไม่ขาย
ไวน์นานแล้ว แต่เราไม่ได้ปิดหน้าไวน์ในเมนูไว้ ทีนี้ลูกค้าจะสั่งไวน์ ฉันก็
บอกว่าร้านเราไม่มีไวน์ขาย แล้วลูกค้าก็ยังพูดไวน์ไวน์อยู่นั่น ฉันก็เลยง
ว่าทำไมไม่เข้าใจว่าเราไม่มีขาย"

"ในหัวฉันประมวลคำพูดของเขาผิดไป เขาพูดว่า Why ไม่ใช่
Wine คือเขาถามฉันต่อว่าทำไมไม่มีไวน์"

"ใช่ ฝรั่งเศสกินสเต็กกับไวน์" เสียงรุมเมทพูดแทรกฉันถูกจังหวะ
แม้ดูเหมือนเธอไม่ได้สนใจแต่ก็ฟังฉันอยู่ตลอด

"ฉันก็เลยต้องอธิบายยาวว่าทำไมเราไม่ขาย เพราะร้านเราเป็น
สาขาเล็ก ไม่ค่อยมีคนดื่มไวน์ เราก็เลยเลิกขาย แฮ็ฮอ แก่กว่าจะคุยกันรู้เรื่อง
ฉันพูดง ๆ ปลา ๆ มั่วไปหมดตลกมาก เกือบไม่รอดนะ ฮ่า ฮ่า"

นี่คือตัวอย่างแต่ละวัน ที่เลิกงานแล้วฉันมีเรื่องจากการทำงาน
มาเล่าให้รุมเมทฟังเสมอ เล่าเรื่องนี้จบก็เล่าต่อเรื่องอื่น ทั้งเรื่องฮา ๆ เพราะ
ความไร้สติของตัวเอง เรื่องลูกค้า เรื่องเพื่อนร่วมงาน ฉันคิดเอาเองว่า
รุมเมทคงคิดว่าชีวิตสาวเสิร์ฟของฉันช่างมีสีสันมากมายเลยเชียว
เพราะเธอฟังได้ทุกวันไม่เคยบ่นว่าเบื่อเลย

เรื่องเล่า 6

Happy Birthday to Me

“คุณแม่ พรุ่งนี้หนูไม่มาทำงานนะคะ” ฉันบอกผู้จัดการคุณแม่
ที่ยืนอยู่ข้างกัน

“ทำไมล่ะ” ผู้จัดการคุณแม่หันมามองเมื่อได้ยินว่าฉันจะไม่มา
ทำงาน

“พรุ่งนี้วันเกิดหนู หนูไม่อยากทำงานวันเกิดค่ะ”

“วันเกิดก็ทำงานได้ จะเป็นไรไป”

“ไม่เอา ยังไงหนูก็ไม่มา ต่อให้มีชื่อหนูในตารางงานก็ไม่มา”

ฉันแกล้งโวยวายแล้วเดินเลี้ยวไป

“พุงนี่วันเกิดเธอเธอ” ซี้เพื่อนสาวคนสนิทเข้ามาถาม เธอคงได้ยินที่ฉันคุยกับผู้จัดการคุณแม่

“ใช่แล้ว” ฉันตอบหน้าระรื่น

“แล้วจะฉลองกับใคร” ซี้ถาม

“ไม่มี พุงนี่ฉันจะไปเดทกับตัวเอง” ฉันตอบเพื่อนแบบขำ ๆ

จากนั้นพวกเราทำงานต่อเหมือนทุกวันที่ผ่านมา

21 พฤษภาคม 2566

วันนี้เป็นวันเกิดของฉัน ฉันเลือกสวมเสื้อลายดอกไม้สีล้วนสดใส นุ่งกระโปรงตัวโปรดและสะพายกระเป๋าสะพายข้างสีหวาน ออกไปข้างนอกหอบหิ้วอย่างมีความสุข

อาหารมื้อแรกในวันนี้คือข้าวมันไก่ร้านโปรด กินข้าวเสร็จแล้วฉันก็เสีียงเซียมซีของวัดดังในแอปพลิเคชันทางโทรศัพท์มือถือถือแหม โปรแกรมข้างเป็นใจอะไรอย่างนี้ เซียมซีที่ได้คือใบที่ 21 เลขตรงกับวันเกิดของฉันพอดีเป๊ะเลย จากนั้นฉันนั่งรถเมล์ไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าใหญ่ใจกลางเมือง แล้วขึ้นบันไดเลื่อนไปใช้เวลาในห้องสมุดขนาดใหญ่ที่อยู่ในห้างนี้อีกที

อ่านหนังสือในห้องสมุดจนพอใจแล้ว ฉันก็ออกจากห้างเดินต่อไปยังย่านการค้าชื่อดังอันเป็นที่รวมตัวของวัยรุ่น แวะถ่ายรูปบันไดที่ภาพ

น่ารักของตัวเองวันนี้ในตู้ถ่ายรูปอัตโนมัติ จากนั้นก็แวะไปกินไอศกรีมถ้วยโตเพื่อฉลองวันเกิดให้ตัวเอง

วันนี้ฉันไม่ได้นัดใครไว้เลย จึงทำทุกอย่างตามใจอย่างสบาย ๆ หลังจากให้เวลาตัวเองเที่ยวเล่นเพลินเพลินตลอดวัน ฉันก็แวะซื้อเค้กระหว่างทางกลับบ้านเตรียมไว้กินกับรুমเมท แล้วก็เดินทางกลับห้องพัก กะว่าจะไปนอนพักผ่อนให้เปรมปรีดิ์ ระหว่างทางกลับบ้านฉันก็ได้รับความจากซี เพื่อนสาวเสิร์ฟคนสนิท

ตั้ง

‘กินหมูทะกัน’ (ซีหมายถึงชวนไปกินหมูกระทะ)

ฉันอ่านข้อความแล้วยิ้มแก้มปริ ส่งข้อความตอบอย่างรวดเร็ว

‘เตรียมปลาร้าไว้ด้วยนะ’ ร้านหมูกระทะที่ดีต้องมีส้มตำเสิร์ฟ

ด้วย

‘จัดไป เดี่ยวทำให้เลย จุก ๆ’

เพื่อนคนนี้ของฉันตำส้มตำได้อร่อยมาก สูตรเด็ดของเธอคือน้ำปลาร้ายี่ห้อดังที่เธอจะพกมาตำส้มตำในร้านหมูกระทะเสมอ แม้ที่แรกฉันวางแผนจะใช้เวลาฉลองวันเกิดคนเดียว แต่เมื่อเพื่อนให้ความสำคัญกับวันพิเศษของฉัน ฉันก็ตอบรับอย่างยินดีและมีความสุข

22:30 น.

ฉันเดินไปร้านหมูกระทะที่นัดกับเพื่อนร่วมงานไว้พร้อมกับบีบี วันนี้เธอก็ไม่ได้ไปทำงานเหมือนกัน ไม่นานก็เดินถึงร้าน ฉันกับบีบีเลือกนั่งโต๊ะตรงกลางร้าน แล้วก็รอให้เพื่อนคนอื่นเดินทางมาถึง

ฉันไม่คาดเลยว่าการมากินหมูกระทะในวันนี้ เหมือนเป็นการรวมตัวของพนักงานร้านอาหารที่ฉันทำอยู่ ทุกคนมากันครบอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา แม้พวกเราเคยนัดกินหมูกระทะกันเป็นประจำ แต่วันนี้พิเศษมากกว่าวันอื่นเพราะเป็นวันเกิดของฉัน

ที่มาถึงร้านเป็นคนสุดท้าย เพราะคนอื่นมอบหมายให้ไปซื้อเค้กวันเกิดให้ฉัน ความพิเศษของเค้กวันเกิดจากเพื่อนพนักงานทุกคนคือ ความใส่ใจในการเขียนหน้าเค้กง่าย ๆ ว่า 'PANMi♥' แปลว่า "รักแพนมิ" ชื่อเล่นของชื่อเล่นจริง ๆ ของฉันนั่นเอง เหตุผลที่ฉันรับรู้ได้ถึงความใส่ใจจากคนเลือกซื้อเค้กเพราะฉันมักจะเขียนชื่อเล่นของฉันด้วยพยัญชนะ I เป็นตัวพิมพ์เล็กเสมอ แค่เห็นเค้ก เห็นเพื่อนนั่งเต็มโต๊ะ และกินอาหารกันอย่างสนุก ทำให้ฉันตื่นตันใจว่าการทำงานที่ร้านและการได้รู้จักเพื่อนพนักงานทุกคน เป็นความสุขแสนสำคัญของฉันที่จะจารึกไว้ในใจ

5

บอกเรื่องจริงให้เพลินฟัง

04:50 น.

หลังจากการเดินทางบนรถบัสดูโดยสารปรับอากาศว่าแปด ชั่วโมงจบลง ฉันรีบเดินไปต่อแถวรอรถแท็กซี่เพื่อไปยังที่พักของน้ำสาว ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ก่อนที่คิวรอเรียกรถจะยาวเหยียดไปถึง ด้านหลังของสถานีเดินรถนครชัยแอร์

“ไปถนนห้วยขวาง ซอยประชากรราษฎร์บำเพ็ญค่ะ”

ฉันบอกจุดหมายปลายทางให้คนขับ วางข้าวของพะรุงพะรัง
ในมือลง ปลดกระเป่าเบาะสะพายหลังใบใหญ่วางข้างตัว แล้วนั่งมองออกไป
นอกกระจกรถ เริ่มทำความคุ้นเคยกับเมืองใหญ่

ผ่านไปไม่นานก็ถึงที่หมาย ฉันจ่ายค่าแท็กซี่ ยกข้าวของลง
จากรถ แล้วยืนหันซ้ายหันขวามองหาอาคารสูงที่ปักของน้ำ ซึ่งหลังจากนี้ก็
จะเป็นที่ปักของฉันเช่นกัน มองหาเจอแล้วฉันก็รีบยกข้าวของขึ้นหอบ
ก้าวเท้าไป ถึงทางเข้าอาคารก็ยิ้มทักทายลงยามกับเจ้าหมาอ้วนที่นอนอยู่
ใต้ตึก ฉันไปยืนรอหน้าทางเข้าอาคาร โทรศัพท์ไปบอกน้ำว่าฉันมาถึงแล้ว
ไม่นานน้ำก็ลงมารับฉันที่ประตูชั้นล่าง

เราขึ้นลิฟต์ไปถึงห้องปักของน้ำ แล้วน้ำก็บอกให้ฉันพักผ่อนตาม
สบาย น้ำจะออกไปข้างนอก

“น้องแพนไปนอนพักได้เลยนะ เดินทางมาน่าจะเหนื่อย พี่จะ
ออกไปซื้อข้าวมาให้กิน”

แม้จะเรียกว่าน้ำ แต่ฉันกับน้ำอายุห่างกันไม่มาก น้ำเป็นลูกหลง
ของน้องชายยาย ฉันกับน้ำจึงอยู่ในวัยใกล้เคียงกันเหมือนพี่น้องกัน
มากกว่า แม้น้ำจะบอกให้ฉันไปนอนบนเตียงของเธอ แต่ด้วยความเกรงใจ
ฉันจึงเลือกไปนั่งบนโซฟาตัวยาวที่มีตุ๊กตาหมีเฝ้านอนอยู่แทน ฉันหยิบมัน
มาเล่นแก้เหงา แม้สภาพมันจะเก่าไปหน่อยแต่ก็น่ารักดี

เมื่อน้ำกลับมาจากซื้ออาหาร ฉันจึงกินข้าวแล้วรีบของออกจาก
เบ้จัดให้เข้าที่เข้าทาง ต่อไปฉันคงยึดชีพายาวตัวนี้เป็นพื้นที่ส่วนตัวของฉัน

ชีวิตนิสิตสาวปีสามในรั้วมหาวิทยาลัยกลางกรุงเทพมหานคร
ของฉันเริ่มต้นขึ้นหลังจากวันนั้น ก่อนหน้าที่จะมากลุมเทพฯ ฉันอาศัยอยู่ที่
จังหวัดอำนาจเจริญกับครอบครัว และใช้ชีวิตนิสิตมหาวิทยาลัยในรูปแบบ
การเรียนออนไลน์เพราะสถานการณ์โรคระบาดจากเชื้อไวรัสโคโรนา หรือ
COVID-19 จนกระทั่งมหาวิทยาลัยเปิดให้เข้าเรียนในชั้นเรียนได้เมื่อฉันขึ้น
ชั้นปีที่สาม แม้จะเป็นเรื่องดีต่อการเรียนแต่สำหรับนิสิตต่างจังหวัดเช่นฉัน
กลับรู้สึกลำบากอยู่บ้างในการใช้ชีวิต

เด็กต่างจังหวัดเมื่อเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ เรามีภาระต้องหา
ที่พักไว้อยู่ตลอดการเรียนจนจบ แต่ค่าครองชีพและรายได้ของ
คนต่างจังหวัดแตกต่างกับค่าใช้จ่ายในเมืองหลวงมาก ทำให้ฉันต้องใช้
เงินก้อนใหญ่ที่เดียวเรื่องการเช่าที่พัก ยิ่งฉันเรียนในมหาวิทยาลัยซึ่งตั้งอยู่
ใจกลางเมือง ย่านถนนอโศก ค่าเช่าที่พักจึงแพงจับใจ

ก่อนจะเช่าที่พักสักแห่ง เราต้องพิจารณาเรื่องค่าใช้จ่ายแวดล้อม
นอกเหนือจากค่าเช่าห้องด้วย ทั้งค่าใช้จ่ายและเวลาในการเดินทางไปกลับ
จุดหลัก ๆ สภาพแวดล้อมรอบที่พัก ต้องพิจารณาไปจนถึงระบบรักษา
ความปลอดภัยของอาคารที่จะพัก อาคารไหนยังมีคนต้องการเช่ามาก

ค่าเช่าก็จะยิ่งสูงมาก ดังนั้นเมื่อมหาวิทยาลัยประกาศให้เข้าเรียนในชั้นเรียนได้ ฉันจึงกังวลเรื่องค่าใช้จ่ายมาก หลังจากปรึกษากับครอบครัวแล้วฉันจึงเลือกมาอาศัยอยู่กับน้ำสาวเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย

การพักอยู่กับน้ำสาวเป็นช่วงเวลาที่ฉันมีความสุขมาก เพราะน้ำสาวดูแลฉันอย่างดี แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็เกรงใจน้ำสาวมาก และรู้ว่าฉันรบกวนน้ำสาวตลอดไปไม่ได้

หลังจากพักอยู่กับน้ำสาวเป็นเวลากว่าหกเดือน เพื่อนฉันที่เพิ่งเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยเช่นกัน ก็ชวนฉันไปเช่าห้องพักอยู่ด้วยกัน ฉันปรึกษากับครอบครัวเรื่องย้ายออกจากห้องของน้ำสาวไปเช่าหอพักอยู่กับเพื่อน ครอบครัวของฉันไม่เห็นด้วย เพราะไม่อยากแบกรับภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมแล้ว ฉันเข้าใจสถานการณ์ของทางบ้านดี เมื่อถูกปฏิเสธจึงไม่ได้โกรธหรือเสียใจ ฉันพยายามหาทางออกจากปัญหานี้ด้วยตัวเอง ด้วยการมองหางานพิเศษทำเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน ตั้งใจว่าอยากช่วยครอบครัวแบ่งเบาค่าใช้จ่ายเรื่องเรียนของฉันให้มากที่สุด

ฉันไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานมาก่อนเลย จึงลองหางานจากเว็บไซต์ที่ประกาศรับสมัครงาน โดยเน้นหางานในห้างสรรพสินค้าที่อยู่ไม่ไกลจากที่พักเพื่อให้เดินทางสะดวก และเลือกงานที่จ่ายค่าตอบแทนสูงที่สุด แต่ถึงแม้ฉันทำทุกอย่างครบถ้วนในการสมัครงาน

ทางอินเทอร์เน็ต ทั้งส่งประวัติไปทางกล่องข้อความ หรือกรอกใบสมัครผ่านเว็บไซต์ทั้งหลาย ฉันก็ไม่เคยได้รับการติดต่อกลับเลยสักครั้ง

ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ยอมแพ้ ฉันจึงลองปรึกษาเพื่อนที่กำลังทำงานพิเศษอยู่ว่าควรหางานอย่างไร เพื่อนแนะนำว่าให้ฉันเดินเข้าไปสมัครงานทางหน้าร้านที่อยากทำโดยตรงเลย และแนะนำให้ฉันไปสมัครงานที่ร้านกาแฟชื่อดังซึ่งมีสาขาอยู่ทั่วเมือง

หลังจากได้รับคำแนะนำ ฉันลองหาข้อมูลเกี่ยวกับการรับสมัครพนักงานของร้านกาแฟชื่อดังนั้น เมื่อพบว่าสาขาในห้างสรรพสินค้าใกล้หอพักของฉันกำลังเปิดรับสมัครพนักงานพอดี ฉันรีบอ่านรายละเอียดทันที

เขาระบุว่าการจะเดินเข้าไปสมัครงานทางหน้าร้าน ฉันต้องเตรียมเอกสารให้พร้อม ตั้งแต่สำเนาบัตรประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาหนังสือรับรองวุฒิการศึกษา สำเนาน้ำสมุดบัญชีธนาคาร และรูปถ่ายติดบัตรขนาดที่กำหนด เป็นต้น

ฉันเตรียมเอกสารทั้งหมดไว้จนครบแล้ว แต่ยังขาดรูปถ่ายติดบัตร ฉันไม่อยากเสียค่าใช้จ่ายเยอะจิงหาวิธีถ่ายรูปติดบัตรเอง ฉันถ่ายรูปตัวเองด้วยกล้องโทรศัพท์มือถือ ส่งรูปให้เพื่อนช่วยปรับแต่งให้ แล้วนำไฟล์รูปเข้าโปรแกรมทำรูปติดบัตรเพื่อให้ได้ขนาดตามที่ต้องการ

สุดท้ายก็นำไฟล์ไปส่งอีกรูปที่ร้านอีกที แม้จะเป็นวิธีการหลายขั้นตอนแต่ก็ช่วยลดค่าใช้จ่ายได้จริง

หลังจากเตรียมเอกสารครบถ้วน ก็มาถึงขั้นตอนยากที่สุด คือ บททดสอบความกล้าหาญ เพราะขาดประสบการณ์ทำให้ฉันไม่มีความกล้ามากพอที่จะเดินเข้าไปสมัครงานทางหน้าร้าน แม้จะเตรียมตัวพร้อมแล้วแต่ใจยังไม่พร้อม ฉันไปที่ห้างสรรพสินค้าเดินผ่านหน้าร้าน อยู่สองวัน ลังเลละล้าละลัง เดินเลยบ้าง เดินวนกลับไปบ้าง จนในที่สุดก็พยายามทำให้ใจเข้มแข็งจนกล้าผลักประตูเข้าไปในร้านนั้นได้ในวันที่สาม

วันนี้ฉันสวมเสื้อสีขาวที่ดูสะอาดตาที่สุด นุ่งกางเกงขายาวสีสุภาพ และสวมรองเท้าผ้าใบดูเรียบร้อย เมื่อเปิดประตูเข้าไปแล้วได้ยินเสียงพนักงานในร้านกล่าวทักทาย ฉันรีบยิ้มแย้มแจ่มใสพร้อมกับพูดซ้ำ ๆ ซัก ๆ ว่า

“สวัสดีค่ะ มาสมัครงานค่ะ”

พี่พนักงานในร้านตอบรับอย่างเป็นมิตร เมื่อได้ยินว่าฉันมาสมัครงาน จึงแนะนำให้ฉันไปนั่งกรอกเอกสารใบสมัครงานก่อนเป็นอันดับแรก ฉันศึกษามาแล้วล่วงหน้าแล้วว่าต้องเตรียมเอกสารอะไรบ้าง การส่งใบสมัครงานจึงผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ฉันกลับมีปัญหาเมื่อต้องติดรูปถ่ายในใบสมัคร เพราะไม่ได้เตรียมมาด้วย พี่พนักงานจึงอาสาติดรูปลงใน

ไบสมัครงานให้ก่อนจะรับไบสมัครไป พวกเราพูดคุยกันเล็กน้อยแล้ว พี่พนักงานบอกว่าจะติดต่อมาภายหลัง พร้อมกับบอกลาชั้นด้วยประโยคที่ชวนให้ประทับใจว่า

“ไว้มาทำงานด้วยกันนะน้องแพน”

หลังจากนั้นไม่นานฉันก็ได้รับโทรศัพท์เรียกให้ไปทดลองงาน การทดลองงานครั้งแรกใช้เวลาเพียงแค่สี่ชั่วโมง สิ่งที่ต้องเตรียมมาคือ เอกสารส่วนตัว และจะต้องสวมเสื้อดำ กางเกงดำ และรองเท้าผ้าใบสีดำ

เมื่อไปถึงผู้จัดการร้านก็พูดคุยทำความรู้จักกัน เธออธิบายลักษณะงานให้ทราบ แล้วพาฉันไปเดินสำรวจพื้นที่ของร้าน ระหว่างนั้นมีลูกค้าประจำนั่งอยู่ในร้านพอดี ผู้จัดการจึงแนะนำให้ฉันรู้จักกับลูกค้าประจำด้วย ฉันคิดว่าเป็นการเริ่มงานที่อบอุ่นจัง

หลังจากนั้นผู้จัดการร้านก็ปล่อยให้ฉันทำงานหน้าที่ของฉันเลย โดยระหว่างทำงานฉันจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและลูกค้าด้วยการทำงานวันนั้นผ่านไปรวดเร็ว เพราะฉันรู้สึกสนุกและตื่นเต้นกับการทำงานมาก

ในเวลาสั้น ๆ เพียงสี่ชั่วโมง ฉันได้ลองทำสิ่งใหม่มากมายที่ไม่เคยทำมาก่อน ทั้งได้คุยกับลูกค้าคนไทยและคนต่างชาติ ได้ลองใช้เครื่องล้างจานเป็นครั้งแรก ได้มีปฏิสัมพันธ์โดยขอความช่วยเหลือจาก

เพื่อนร่วมงานทั้งที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก และที่สำคัญคือฉันได้เอาชนะความเขินอาย ด้วยการพูดทักทายลูกค้าที่เข้ามาในร้านทุกคน เมื่อช่วงทดลองงานจบลง ผู้จัดการร้านให้ค่าตอบแทนการทำงานวันนี้ แล้วบอกว่า จะติดต่อมาบอกผลภายในหนึ่งสัปดาห์

ไม่นานเกินรอ ฉันก็ได้รับการติดต่อว่าผ่านการทดลองงานแล้ว แต่เนื่องจากตอนนั้นเป็นช่วงท้ายปี ผู้จัดการจะต้องใช้เวลาจัดการเอกสารต่าง ๆ เขาบอกฉันว่าจะติดต่อให้มาทำงานในช่วงปีใหม่ ฉันจึงย้ายออกจากที่พักของน้ำไปพักอยู่กับเพื่อนในช่วงสิ้นปี

แต่หลังจากช่วงปีใหม่ผู้จัดการร้านกาแฟกลับเจียบหายไปนานถึงหนึ่งเดือน แม้ฉันโทรติดต่อไปก็ไม่มีการตอบรับ ตอนนั้นฉันเสียใจมาก เพราะงานร้านกาแฟที่นั่นเป็นงานที่ฉันอยากทำมาก แต่ฉันไม่สามารถนอนกอดความหวังต่อไปได้อีกแล้ว เพราะเริ่มมีภาระค่าที่พักอาศัยที่ต้องจ่ายทุกเดือน ฉันจึงลองหางานใหม่ทางอินเทอร์เน็ตทันที ครั้งนี้ฉันเจองานร้านอาหารในห้างสรรพสินค้าที่อยู่ใกล้ที่พักมากกว่าเดิม ฉันไม่รอช้ารีบกรอกใบสมัครในอินเทอร์เน็ตทันที หลังจากนั้นไม่เกินสองวัน ฉันก็ได้รับการติดต่อจากร้านอาหาร ฉันรีบตกลงนัดวันไปส่งเอกสารสมัครงานตัวจริง พร้อมกับการไปกรอกใบสมัครงานที่ร้านอีกครั้ง

เมื่อถึงวันนัดส่งเอกสาร ฉันแต่งตัวด้วยชุดสุภาพ แต่งหน้าทำผมให้ดูดี แล้วเดินทางไปถึงร้านก่อนเวลานัดเล็กน้อย ฉันเดินเข้าร้านอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เพราะก้าวใหม่ของฉันกำลังจะเริ่มขึ้น แล้วบอกพนักงานในร้านว่า “มาสมัครงานค่ะ”

ผู้จัดการร้านเห็นฉันก็บอกให้ไปนั่งรอที่โต๊ะลูกค้าก่อน ด้วยความตื่นเต้นฉันสับสนจนจิ้งมัวแต่ลิ่งเลเก้ ๆ กัง ๆ ไม่รู้ว่าควรไปนั่งที่โต๊ะไหนดี เพราะมีโต๊ะวางอยู่เต็มไปหมด พนักงานในร้านคนหนึ่งคงเห็นใจ จึงช่วยผายมือไปทางโต๊ะข้างหน้าร้านซึ่งอยู่ในมุมที่เป็นส่วนตัวให้ ฉันยิ้มขอบคุณแล้วไปนั่งรอที่โต๊ะ สักพักพนักงานคนนั้นก็นำน้ำผลไม้มาให้ฉันดื่มระหว่างรอ

เมื่อผู้จัดการใหญ่มาถึงก็พูดคุยสัมภาษณ์ฉัน ถามว่าเรียนที่ไหน เดินทางมาทำงานสะดวกไหม มาทำงานได้วันไหนบ้าง แล้วให้ฉันกรอกเอกสารใบสมัครงานพร้อมกับอธิบายงานที่ต้องทำให้ฉันฟังด้วย แต่เมื่อผู้จัดการตรวจเอกสารที่ฉันนำมา ก็พบว่าไม่มีเอกสารขาดไปหนึ่งชุด คือสำเนาใบเกรดหกเทอม เนื่องจากฉันนำมาแค่เอกสารสำเนาใบประกาศนียบัตร ผู้จัดการจึงให้ฉันนำเอกสารมาส่งอีกครั้งในวันที่จะมาทำงานวันแรก

แม้เป็นงานที่ไม่ได้คิดมาก่อนว่าอยากทำ แต่ฉันก็รู้สึกดีมีความสุข เพราะผู้จัดการที่เจอวันนี้ดูใจดี และเพื่อนร่วมงานในอนาคตก็ดูเป็นมิตรมาก วันนั้นฉันรีบซื้อรองเท้าคัทชูสีดำ ถุงเท้าสีดำ กับเน็คคัลมผมไว้ให้พร้อม เผื่อรอให้ถึงวันไปทำงานวันแรกอย่างตื่นเต้นแถมยินดี

เมื่อวันทีนัดหมายให้เริ่มงานมาถึง ฉันกระตือรือร้นเตรียมตัวพร้อมตั้งแต่เช้า เดินลงจากหอพักไปกินข้าวมันไก่ร้านประจำเพื่อเติมพลังกายพลังใจ แต่ขณะที่นั่งกินอยู่ก็ได้รับสายโทรศัพท์ที่ไม่คาดคิด เป็นการติดต่อจากผู้จัดการร้านกาแฟคนนั่นเอง ฉันรับโทรศัพท์แล้วได้ยินเสียงทักทายว่า

“น้องแพน หนูได้งานหรือยังลูก”

เมื่อได้ยินดังนั้นฉันก็แทบปล่อยโฮ แต่ผืนใจคุยกับเขาว่าได้งานใหม่แล้ว กำลังจะไปทำงานวันแรกพอดี ก่อนจะวางสายผู้จัดการร้านกาแฟบอกว่า ฉันสามารถเดินเข้าไปสมัครงานในร้านกาแฟสาขาอื่นได้เลย เพราะถือว่ามีประสบการณ์แล้ว ฉันคิดว่าช่างเป็นจังหวะชีวิตที่ชวนให้สับสนว่าวุ่นใจนัก ในวันที่ฉันต้องไปทำงานร้านอาหารวันแรก กลับได้รับการติดต่อจากผู้จัดการร้านกาแฟเสียนี้ จากวันที่สดใสจึงกลายเป็นวันที่หดหู่ไปโดยพลัน เพราะแปลว่าฉันเลือกปฏิเสธงานในฝันเพื่อไปทำงานอีกงานหนึ่งที่ไม่เคยคิดว่าจะทำเลยแทน ในวันที่ฉันจึงไปทำงานร้านอาหาร

วันแรกด้วยความรู้สึกผิดหวังในอก แต่คิดดูดี ๆ แล้ว ฉันว่ามันอาจเป็น
โชคชะตาที่ลิขิตไว้แล้วว่านี้คือเส้นทางชีวิตของฉัน

ประวัติผู้เขียน

PANMi เป็นนามปากกาของตัวเอง นางสาวสุจิตตรา กอมณี (แพน)

นามปากกานี้มาจากชื่อภาษาจีนของฉัน “潘蜜” ที่เวลาเขียนเป็นตัวพินอินจะเขียนว่า “pān mì (อ่านว่า พานมี)”

ฉันเกิดและโตที่จังหวัดอำนาจเจริญ ชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก แต่ความสามารถด้านการวาดภาพติดลบโดยสมบูรณ์ จึงได้รับความช่วยเหลือเรื่องภาพประกอบในเล่มจากเพื่อนสนิท LAYLILALY หรือ เลลิลลา เจ้าของผลงานวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์เรื่อง *เกาส์*

เรื่องเล่าประสบการณ์ชีวิตของนิสิตสาววัยใส
ที่ต้องรับมือกับการทำงานพิเศษระหว่างเรียน
เรียนก็หนัก งานก็ต้องสู้ ชีวิตวัยรุ่นก็ต้องมี
ชีวิตอันวุ่นวายปนเหนื่อยหนักแต่หลากสีสันนี้
ช่างน่าภูมิใจที่เดินผ่านมาได้อย่างดี

